

KOMMUNISTISK POLITIK

Angrib ikke Iran: Kæmpedemo i London 24. februar

Nr. 5

**11. årg.
2007**

**2. marts -
15. marts**
Støttepris 15 kr.

TEMA: DANSK NEDERLAG I IRAK

- Pas på pengene! s. 2 ●
- Stop for videre dansk deltagelse i imperialismens 'krig mod terror' s. 3 ●
- Hvorfor besættelsestropper trækkes hjem fra Irak s. 4 ●
- Dansk nederlag i Irak s. 6 ●
- 100.000 krigsmotstandere på gaden mod krig s. 8 ●
- Med livet som indsats s. 9 ●
- OK 2007: Stem Nej! s. 11 ●
- Jagtvej 69 og kvindernes internationale kampdag s. 12 ●
- Ungdomshuset blir! s. 14 ●
- Den 'gode imperialism' vender tilbage s. 16 ●
- Debat s. 18 ●
- Sejren blev grundlagt på kamp og solidaritet s. 24

Pas på pengene!

I den kommende rapport *Fordeling og Levevilkår 2007* har IAE, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, lavet en analyse af fattigdom i Danmark. Her sættes atter fokus på statsmagtens uvilje til at fastsætte en egentlig, officiel økonomisk grænse for, hvornår en familie kan siges at leve i fattigdom.

En fattigdomsgrænse baseret på en analyse af rimeligt forbrug, det vil sige et forbrug, som er almindeligt i forhold til aktiv deltagelse i samfundet og baseret på sund og ernæringsmæssig kost, gør 20 % af befolkningen til fattige.

Derfor argumenterer AE for at definere en fattigdomsgrænse med udgangspunkt i samme nettoindkomstbegreb, som skattevæsenet anvender i forbindelse med gældsinddrivelse, hvor magthaverne – efter nidkært at have vendt vrangen ud på borgeren – har måttet sande, at der simpelthen ikke kan barberes mere af.

Med dette udgangspunkt befandt 4,6 procent af den danske befolkning (eksklusive studerende) sig under fattigdomsgrænsen i 2004. En opgørelse baseret på OECD's officielle grænse på halvdelen af medianindkomsten giver næsten samme resultat: Omkring 200.000 mennesker lever i fattigdom, heraf ca. 50.000 børn.

Fattige har ikke mange, der taler deres sag. Her i landet er det en selvforskyldt sygdom, der ikke engang anerkendes. Uanset om man ser på den midlertidige fattigdom eller den længerevarende fattigdom, er der en klar tendens til, at fattigdomsproblemet er stigende.

De bagvedliggende tal viser, at ud af de 46.000 personer, der lever i længerevarende fattigdom (mindst tre sammenhængende år), er 12.500 børn.

Regeringens politik virker, som den skal. Det såkaldte Rkontanthjælpsloft skulle netop tæske flere enlige forældre ud i fattigdom.

Fordeling af midler er sagens kerne. Skal arbejderbefolkningen fastholdes i den indbildning, at de skal være glade for deres arbejdsforhold, er borgerskabet af den overbevisning, at det er nødvendigt med en trussel om reel fattigdom.

Sammenhængen er tydelig under de pågående overenskomstforhandlinger. Som vanligt et skuespil, der skal tjene samme formål: ingen snak om fordeling, men trusler om snarlig udflytning, konkurs, krise – eller med andre ord

KOMMUNISTISK POLITIK

arbejdsløshed og fattigdom – hvis ikke arbejderne viser mådehold. 'Mådehold' under en højkonjunktur er naturligvis kun muligt at opnå, hvis trusselsbilledet virker troværdigt.

Overenskomsterne giver også en fornemmelse af, hvad fremtiden bringer for de fattige. Først var der privatiseringen af pensionen, med det stadigt stigende pensionsbidrag via løn. Nu er et utal af kasser kommet i kølvandet med barsel, sygdom, uddannelse, ferie – og snart kommer arbejdsløshedsunderstøttelsen måske med.

Systemet kendes fra mange andre driftige kapitalistiske lande med USA i spidsen, hvor antallet af fattige vokser eksplosivt, også under en højkonjunktur med lille arbejdsløshed. I samme omfang, som statsmagten afskriver sig ansvaret, popper helt elementære politiske krav op som en del af den gode, mådeholdne arbejders overenskomst. I skyggen tvangsaktiveres de fattige – uden overenskomstrettigheder.

Det virker måske logisk, at når det offentlige system nedslides og går til grunde, så opstår der et "marked" for et nyt privatkapitalistisk velfærdssystem for dem, der har råd eller arbejder under overenskomst. Men det er fattigdommens logik, og formålet er skabelsen af den mådeholdne arbejder.

Det er i bund og grund en rådden overenskomst, industrien har strikket sammen efter først at have fået spændt sig op med livrem og seler i forligsinstitutionen. Den er et nyt usolidarisk led i den lange kæde af nedskæringer på den offentlige velfærd.

På timelønnen tager overenskomsten ikke højde for pristigningerne på tag over hovedet. På forhold som tryghed i ansættelsen, arbejdstempo og nedslidning tager den slet ikke fat i den situation, som et flertal efterhånden befinder sig i.

Det er en kendsgerning, at antallet af fattige øges og også udgør en stor og større del af befolkningen. Det gælder også folk, der arbejder på mindstelønnen. Overenskomsten er et skridt i den forkerte retning.

Med lige dele beregnende kynisme og arrogant ligegyldighed over for børn af fattigrøve vil LO-toppen hånd i hånd med direktører og den borgerlige regering passe på pengene!

Redaktionen 26. februar 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 09.03.07

Stop for videre dansk deltagelse i imperialismens 'krig mod terror'

Det er en lille sejr for den danske krigsmodstand, at Anders Fogh og hans krigsforbryderregering må trække Den danske Brigade ud af Irak. Mest er den symbolsk, for den viser at Fogh er svag og bange for den udbredte modstand mod denne krig, der markerede sig stærkt, allerede inden den var gået i gang. Op til krigsstarten så man de største globale demonstrationer nogensinde på et enkelt døgn – og Fogh selv blev mål for militante civile ulydighedsaktioner som den symboliske malingaktion i folketinget, da han var på vej til at proklamere dansk deltagelse i en ulovlig krig.

Men selv om Fogh nu erklærer, at de danske tropper vil være ude af Irak i august og at kampsoldater ikke vender tilbage, så er det langt fra en imødekommelse af befolkningens og krigsmodstandens krav.

Når den år efter år har sat fokus på kravet 'De danske tropper hjem fra Irak' har det ikke betydet, at de danske soldater i stedet skulle sendes ud at slås for A.P. Møllers og de store olieselskabers interesser i Afghanistan. Men det er netop sådan Fogh har regnet den ud. Om kort tid vil antallet af

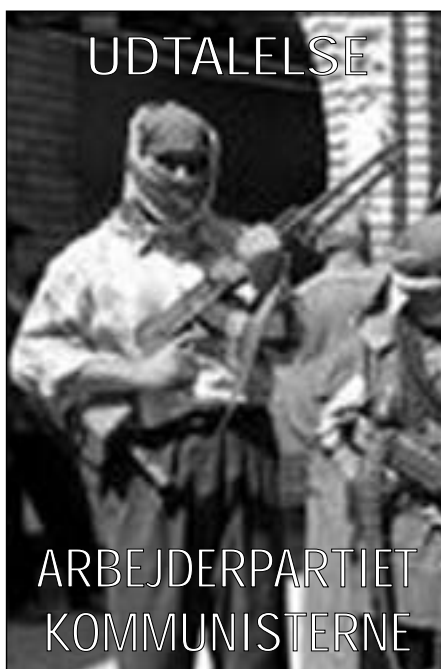
danske besættelsesstyrker i Afghanistan være oppe på samme niveau som hidtil i Irak. De skal være med til at imødegå den planlagte offensiv fra den afghanske modstand, som betegnes som 'Taleban', men som omfatter alle sunde elementer i det forpinte afghanske samfund, hvor krigsherrer sætter loven, opiumsvalmuerne blomstrer som aldrig før og kvindernes stilling er så usikker og utryk som ingensinde.

NATO har i Afghanistan afløst USA som den krigsførende magt – og dermed letter presset på det amerikanske militær, der er ved at bryde sammen under den uventet stærke modstand i Irak og den krævende globale anspændelse. Men modstandskampen er også i fremgang i Afghanistan, og kampen mod besættelsesstyrkerne er rå og blo-

dig, ligesom besættelsesmagternes massakrer på 'oprører' og civile er det.

De danske soldater skal sendes fra det ene helvede til det andet.

Den danske krigsmodstand kræver derimod et *fuldstændigt stop for al dansk deltagelse i USA's imperialistiske 'krig mod terror'*. Den kræver et *endegyldigt brud med den amerikansk ledte krigskoalition af villige imperialister og kolonialister*.

Den kræver *fuldstændig tilbagetrækning af alle danske tropper*, styrker og materiel fra Irak, Afghanistan, Libanon, Kosova og alle andre steder hvor Danmark er med i imperialismens krige og krigsforberedelser!

Og krigsmodstanden kræver fortsat, at Fogh og hans medskyldige stilles til regnskab for deres krigsforbrydelser. Danmark må samtidig betale krigsskadeserstatninger til det irakiske folk, når besættelsesmagterne definitivt er slået og et nyt Irak skal opbygges, ligesom det principielt er ansvarlig for at erstatte alle de skader, deltagelsen i terrorkrigen har medført.

Selvom Foghs og Bush's nære allierede Tony Blair er ved at være færdig som premierminister, fortsætter Fogh med at være en af Bush's nærmeste partnere i den imperialistiske terrorkrig, som blev udløst efter 11. september 2001, og som nu har varet længere end 2. verdenskrig. USA udgør sammen med det zionistiske Israel den største fare for freden i verden og er stadige krigsanstiftere i Mellemøsten. Alle lande, som viser blot den svageste tilbøjelighed til at undvige amerikansk-israelsk diktat, er i livsfare. Hvor krigsanstifterne slår til næste gang holdes skjult. Det kan være Libanon, Syrien, Sudan eller Iran. Selv de militære vanskeligheder, disse reaktionære magter befinder sig i, afholder dem ikke fra at planlægge nye aggressioner.

Faren for et større luftangreb – måske med brug af atomvåben – mod Iran er akut, og folkene verden over vender sig imod de frække og utilslørede krigsforberedelser. Også dette er en del af den danske krigsmodstands grundlag, når den markerer sig i gaderne landet over på 4 års-dagen for starten på Irak-krigen: **ANGRIB IKKE IRAN!**

Den danske krigsmodstand vil stoppe de imperialistiske krige og krigsforberedelserne, indbefattet den nye rustningsspiral, som er godt i gang, og som har Danmark som en central medvirkende i det amerikanske projekt for militært eneheredømme i rummet med Thuleradaren.

Det ville være positivt, om en sådan politik havde et bredt parlamentarisk rodfæste. Den ublandede tilfredshed med at Fogh nu trække de danske tropper ud af Irak og i stedet sende dem til Afghanistan viser imidlertid, der er langt igen, før der findes noget der ligner en antiimperialistisk platform på det parlamentariske plan.

Centralkomiteén
25. februar 2007

Fortsat aggression og besættelse:

Hvorfor besættelsessoldater trækkes hjem fra Irak

Af Henning Paaske Jensen

*Den danske beslutning
om at trække landsoldaterne
ud af Irak viser, at
modstanden er ved at sejre
militært*

Krigsmodstandere i Danmark og Storbritannien må hilse den danske og britiske regerings respektive meddelelser om troppe-tilbagetrækning fra Irak velkommen - men den er helt utilstrækkelig. England vil hjemtage 1600 tropper ud af en styrke på 7.200 mand. Danmark vil trække 460 mand hjem til august og i stedet støtte besættelsen med helikoptermandskab og 4 helikoptere.

Det betyder heller ikke for hverken Danmarks eller UKs vedkommende et stop for deltagelse i den ulovlige 'krig mod terror' og dens folkeretsstridige besættelser

Det er ikke engang sikkert, at de britiske tropper rent faktisk forlader Irak, for Blair har efterfølgende udtalt, at han kan revidere afgørelsen, såfremt "sikkerhedssituationen kræver det".

Både Blair og Fogh lyver, når de påstår at 'de irakiske sikkerhedsstyrker' nu er i stand til selv at 'løse opgaven'.

Når de danske og britiske tropper trækkes ud af det sydlige Irak i en fælles og koordineret aktion, der er forhånds aftalt med den amerikanske præsident, er det fordi krigskoalitionen og begge Bushs loyale krigsbrødre er hårdt pressede af den stadig stærkere irakiske modstand. Der er grund til at forvente, at de virkelige magthavere i Basra og omegn vil blive den sekteriske og pro-iranske Mahdi-milits, som gennemfører 'etnisk udrensning' af 'sunnier'. Efter al sandsynlighed overlades den irakiske befolkning til blodbad og kaos.

Blair og Fogh er også begge stærkt pressede af krigsmodstanden i UK og Danmark. Det er en sen manøvre, der tager sigte på at slippe så nemt ud af en umulig situation som muligt. Fogh har også blikket rettet mod næste folketingsvalg. Med en stor dansk styrke i Irak og fortsatte velfærdsprotester vil han helt sikkert ryge ud i mørket.

Brændpunkt Afghanistan

Den koordinerede beslutning om troppereduktion i Irak er direkte forbundet med, at både Danmark og England til gengæld vil sende flere besættelsetropper til Afghanistan. Her er mod-

standen mod besættelsen og de afghanske krigsherrer, som blev genindsat ved magten af Bush og Co., taget kraftigt til. Større forstærkninger til besættelsen efterspørges kraftigt i hele Nato, der har overtaget den amerikanske krig..

Med deres manøvre forsøger krigs-politikerne Blair og Fogh at modstå noget af presset fra den hjemlige befolkning. De håber, at modstanden mod krigen i Afghanistan vil vedblive at være af en langt mindre størrelsesorden end modstanden mod Irakkrigen. Men de skal ikke glæde sig for hurtigt. USA, NATO og den imperialistiske krigskoalition fører også en imperialistisk krig i det hårdt plagede Afghanistan, og modstanden er folkeligt baseret og fører en retfærdig kamp. Og det er ved at slå igennem som politiske spørgsmål i de krigsførende lande. I Italien måtte Prodi gå af (for en kort stund) pga. modstand mod tropper til Afghanistan og udbygning af en amerikansk base i Vicenza.

Delsejr for modstanden

Man behøver ikke at være specialist for at forstå, at det er den irakiske modstand som har påvirket opinionen i de krigsførende lande. Besættelses-styrkernes

Den virkelige terrorist i Danmark

En dansk muslim på blot 17 år (sic!) er den 15. februar efter halvandet år i varetagtsfængsel blevet idømt syv års fængsel for "forsøg på terror" efter den fascistiske paragraf 114 i straffeloven.

Det lyder ganske utroligt, at en knægt på dengang 16 år skulle være i færd med at lave terror "et eller andet sted i Europa", som er det nærmeste, man ifølge massemedierne er kommet på et muligt gerningssted.

Nævningene, alle "hvide" etniske danskere over 45 år, dømte sågar alle fire tiltalte muslimer skyldige, men blev

underkendt af de juridiske dommere, der frikendte de tre af dem. Disse nævninge burde være færdige med at arbejde ved domstole i dette land, for enten er de stærkt manipulerbare, eller også overskyggede deres racistiske fordomme for en blot nogenlunde saglig stiltingtagen til sagen. Dertil må man kræve en ændring af dette lægdommer-system, så det betydeligt bedre afspejler dem, der skal dømmes.

Men hvorom alting er, så er den største og virkelige terrorist i Danmark dog én og kun én: krigsforbryderen, løgneren, og børnemorderen Anders Fogh Ras-

mussen. Langt over 665.000 irakiske liv, og gud ved hvor mange afghanske, er han ansvarlig for med sine angrebsskrige i Irak og Afghanistan. Så hvem er terroristen her i landet?

Anders Fogh Rasmussen er en masse-morder, som løj Danmark ind i den FN-stridige krig mod Irak, og dem, der i februar 2005 genvalgte denne storterrorist som Danmarks statsminister, har hundredtusindvis af irakere og afgha-neres blod på deres umoralske hænder.

Carsten Kofoed

opgaver har længe været reduceret til primært at forsvare sig selv i deres baser, som stadig hyppigere er blevet angrebet. At komme udenfor baserne var blevet endnu farligere i et Irak, hvor sikkerheds situationen for befolkningen er så dårlig som aldrig før, og hvor USA-koalitionen og dens lakajregering kun har kontrollen over Den Grønne Zone.

Så upopulær er Irak-krigen blevet, at krigs-lystløgneren Tony Blair er færdig som premierminister. Hans udpegede efterfølger Gordon Brown må have "a new beginning", helst uden den massive krigsmodstand Blair blev kompromitteret med. Den danske regering havde reelt ikke andet valg end at følge med – og høste en taktisk parlamentarisk gevinst ved at komme på forkant med 'oppositionen' ved at trække næsten hele styrken ud af Irak.

Den store enighed om deltagelse i den ulovlige amerikanske krig mod terror i dansk politik blev genoprettet på en dag – og krigsforbryderen Fogh ånder lettet op.

Skrump i koalitionen

Samtidig må det konstateres, at USA's krigskoalition af 'villige' i Irak med de seneste udmeldinger skrumper ind: Italien, Spanien, Ukraine, Japan og New Zealand har for længst trukket deres tropper ud. Sydkorea som har et stort kontingent på 2300 har til hensigt, at alle tropper skal være ude inden årets udgang. Letland og Rumænien der begge er underlagt den britiske kommando ligesom den danske overvejer også at trække deres tropper ud.

Alt dette sker mens USA forøger sine besættelsesstyrker i Irak med mere end 20.000 mand og forsøger at gennemføre en omfattende militæroperation i Bagdad, som vil have lige så meget succes som alle de tidligere operationer, manøvrer og tricks. Nemlig ingen!

Når Bush, Blair og Fogh samstemt prøver at give udtryk for, at man begynder at trække sig ud af Irak, fordi det går fremad, ryster alle andre end de tjenstvillige medier på hovedet. De er gennemskuet!

Gå med – mod krig og besættelse!

Af DKU

seshær, der skal sikre, at landets ressourcer, byggekontrakter m.m. går til Mærsk og dødens andre profithungrende købmænd.

Terrorkrigene fortsætter, og den skammelige danske deltagelse fortsætter for uformindsket styrke.

Krigsmodstanden er derfor stadig meget aktuel, og kravet om tilbagetrækning af danske tropper må fortsat rejses som parole.

Den danske regering udtalte forleden, at de danske tropper bliver trukket hjem fra Irak til august.

For antikrigsbevægelsen, antiimperialister og kommunister en positiv udmelding, men desværre kun delvis sand.

- For det første vil 50 danske soldater fortsat tage del i besættelsen, og Fogh vil så ydermere sende fire helikoptere til Irak.

- For det andet sender regeringen 200 tropper til Afghanistan, hvilket får det samlede antal danske soldater i landet op på 600! En klar effektivisering af arbejdet med at udlevere fanger til tortur ...

Der er altså i høj grad tale om omrokering af tropper og ikke en tilbagetrækning, som Fogh og Per Stig så gerne ville udlægge det som.

En udlægning, de ønsker at lave, fordi krigen er så upopulær i den danske befolkning, og de frygter krigsmodstanden som massebevægelse mod deres reaktionære politik.

Der er også i høj grad tale om en fortsættelse af krigspolitikken, fortsat terrorkrig og imperialistisk politik for det danske erhvervslivs interesser.

I Afghanistan iklæder de danske tropper sig NATO-uniformer, men funktionen er den samme. En besættel-

DKU vil derfor gerne opfordre alle til at deltage i demonstrationerne d. 17 marts:

- København: Demonstrationen starter ved USA's ambassade kl. 12.

- Århus: Demonstrationen starter på Rådhuspladsen kl. 13.

- Odense: Demonstrationen starter på Flakhaven kl. 12.

- Aalborg: Demonstrationen starter på Gammeltorv kl. 12.

Mobiliser og spred kendskabet til manifestationerne!!

Men DKU vil også opfordre til:

- At man støtter op om de heroisk kæmpende modstandsbevægelser i Irak og Afghanistan!

- At man aktivt kæmper mod Israels aggressioner og støtter Palæstinas ret modstandskamp!

- At man også bekæmper imperialismens angreb på hjemmefronten og går imod de fascistiske terrorlove og den retspraksis, de medfører!

Nej til fascisme og imperialism!

For mere info om DKU:
www.dku99.dk – dku@dku99.dk

Eller:

DKU c/o Oktober Forlag

Egilsgade 24 kld.

2300 Kbh. S.

Iraks "udenrigsminister" i Danmark for at sminke dansk nederlag i Irak

Af Carsten Kofoed

Udenrigsministeren i det "irakiske", amerikansk oprettede quislingstyre i Den Grønne Zone i Bagdad, Hoshyar Zebari, var på officielt besøg i Danmark fra den 25. til 27. februar, et besøg, som ville have ryddet avisforsider, hvis ikke den irakiske modstand havde gennemhullet alle olierøvernes planer og sendt dem til fuld tælling, hvor de flygter med halen mellem benene.

I Danmark skulle Zebari blandt andet åbne en "irakisk" ambassade. Den skal spille en aktiv rolle i at sikre fortsat dansk støtte til besættelsen af Irak, det være sig efterretningsmæssig, økonomisk, politisk osv. Herudover skal ambassaden givetvis også arbejde med og med kraftig dansk bistand at få ekspederet herboende afviste irakiske asylansøgere hjem, mens den helt sikkert også vil have en finger med i spillet for at sikre, at irakiske forrædere kan få ophold i Danmark, når befrielsens klokke er nået fem i tolv, og retfærdigheden truer med at indhente dem, der forrådde fædrelandet og hjalp dem, der var kommet for at dræbe og slavebinde irakerne og stjæle deres rigdomme. De meget omtalte 20 irakiske tolke, som har hjulpet de danske besættelsestropper i Basra, kunne være en gruppe.

Kurderen Zebari boede fra 1988 til

marts 2003 i London, hvor han ledede Kurdistans Demokratiske Partis internationale relationer og plejede tætte kontakter med den britiske og andre vestlige efterretnings tjenester i forhold til at vælte det patriotiske irakiske styre under martyrpræsidenten Saddam Hussein. Det er dog meget påfaldende, at quislingen Zebari netop kommer til København få dage efter, at den danske krigsforbryderregering har erklæret, at (nogle af) de danske besættelsestropper vil blive trukket hjem fra Irak i august.

Zebari er i Danmark på dansk bestilling for at sminke det danske nederlagstilbage tog, så det ligner en velordnet og gensidig aftale mellem de danske besættelsestropper og det "irakiske" quislingstyre, hvor Foghs danske besættelsestropper "har udfyldt opgaven" og derfor trækkes hjem. Fogh-regeringens nederlag i Irak skal have makeup på, men end ikke den

bedste sminkør kan skjule de store blå øjne, som de danske krigsforbrydere har. For naturligvis har Zebari og co., som beskyttes dag og nat af amerikanske soldater, intet haft at sige omkring de danske besættelsestropper. Beslutningen om og forløbet af den danske tilbagetrækning er reelt taget i Det Hvide Hus.

Zebari kalder ifølge Politiken den 26. februar den danske tilbagetrækning "rimelig" og fæstner sig ved en tro på det bedste.

"Vi kan ikke forvente, at udenlandske styrker skal beskytte os for evigt. Når alt kommer til alt, er det vores egen opgave. Vi føler, at timingen er rimelig og tager tilbagetrækningen som et tegn på, at træningen af vores egne styrker virker. Vi tager det som et tegn på selv-sikkerhed," udtaler han.

Hidtil har intet af det, som Zebari og co. har troet og ment, passet med virkeligheden. Den er nemlig, at "koalitionen" til stadighed smuldrer, og at USA er på kraftigt tilbagetog i Irak, når så USA-loyale lakajer som Danmark og Storbritannien får lov til at trække tropper hjem. Zebari må nu rende rundt i verden og fortælle, at han og hans marionetstyre er enige i, at deres beskyttere i Irak forlader dem, hvilket han og de andre quislinge naturligvis ikke er.

Officersflugt på grund af aggressiv dansk udenrigspolitik

Officerer flygter fra det danske forsvar som aldrig før. Det viser nye tal fra forsvaret ifølge DR Nyheder Online den 23. februar.

I 2006 forlod 80 officerer forsvaret, og i løbet af de to første måneder af 2007 har 65 officerer allerede sagt farvel og tak til det danske militær.

30 af dem kom fra hæren, 24 fra flyvevåbnet, ti fra søværnet og én fra hjemmeværnet.

Officersuddannelsen i hæren tager fire-

fem år og er lønnet (24.000 kroner månedligt i oktober 2006). Det forventes, at man som officer videreuddanner sig inden for forsvaret, og man er forpligtet til at drage ud i verden på missioner som dem i Irak og Afghanistan.

"Hvis vi forsigtigt fremskriver tallene, så vil vi sikkert opleve en afgang i 2007, som er dobbelt så stor, som den var i 2006," siger Finn Nielsen, som er oberstløjtnant i Forsvarets Personeltje-

neste, til Tv-Avisen.

Han tilføjer, at afgangene i forvejen var stor i 2005 og 2006.

Forsvarsminister Søren Gade er klar over problemet og siger, at der skal kigges på officerernes arbejdsforhold og udsendelserne.

Men hovedproblemet skal ikke findes i hverken arbejdsforhold eller udsendelserne. Det er Danmarks "aktivistiske udenrigspolitik" og den modstand, som

denne udenrigspolitik møder fra folkerne i eksempelvis Afghanistan og Irak, der ikke ønsker danske lejesoldater i amerikansk tjeneste på deres jord og følgelig sender dem hjem i ligposer eller med livslange ar på krop og sjæl. Det er nemlig regeringen og hele sammenrendet fra Dansk Folkeparti til Socialdemokraterne, som fører en ekstremt aggressiv udenrigspolitik som det fascistiske USA's skødehund.

Det moderne danske forsvar er ikke et forsvar, hvis hovedopgave er at sikre Danmark, hvilket det burde være. Ja, det ligger ligesom i ordet "forsvar". For siden 1949, hvor Danmark blev medlem af NATO, har det danske mili-

tær været en integreret del af USA-imperialismen, og efter Berlin-murens fald i 1989-91 og i særdeleshed med USA's "krig imod terror", som skal sikre fortsat og udvidet amerikansk overherredømme i verden, har den danske krigsmaskine spillet en stadig mere blodig rolle som USA's lejesoldater. Men det er enten eller for Danmark. Man kan ikke være medlem af NATO og samtidig nægte at deltage i denne amerikansk ledede krigsalliances imperialistiske eventyr rundt om i verden. De borgerlige og reaktionære kræfter i Danmark vil derfor gøre alt for at fortsætte leveringen af dansk kanonføde til USA's krige. Deres magt og indflydelse i Danmark afhænger nemlig af denne

tætte forbindelse til USA.

Det er derfor, at Danmark ikke bare må "Vi kan ikke uden USA," lyder det fra de allermest reaktionære kredse her i landet. "Vi kan ikke uden EU," lyder det fra socialdemokrater og reformister af SF-typen, som forsøger at kanalisere det allestedsnærværende had til den amerikanske imperialisme over i støtte til europæisk imperialisme i form af EU.

Et dansk militær, et ægte nationalt forsvar, ville kunne samle tusinder og atter tusinder af unge danskere. At dø som besætter langt væk fra Danmark er hverken ærefuldt eller attraktivt. Det er det danske forsvars egentlige problem i dag.

Carsten Kofoed

Lad de danske besættere tørre deres eget lort op!

Den danske besættelsesmagt anvender billig, importeret arbejdskraft fra Asien til at servicere udstationerede danske besættelsestropper i Irak og Afghanistan.

Den danske afdeling af den amerikanske krigsmaskine har siden november 2004 samarbejdet med det verdensomspændende firma Supreme Global Service Solutions, der tjener penge på at servicere soldater i verdens konfliktområder.

Det er sket blandt andet ved at aflønne de asiatiske løsarbejdere i krigszonerne med ualmindeligt lave lønninger. Det fortæller 21 Søndag på DR1.

En filippiner og en nepaleser, der har arbejdet et halvt år i den danske besættelseslejr Camp Danevang, fortæller i tv-udsendelsen, hvordan de tjener 300 og 400 dollars om måneden for at rense toiletter og passe en kiosk.

Det vel at mærke med en arbejdsdag på mellem 12 og 16 timer – alle ugens syv dage. Et hurtigt regnestykke giver en timeløn på højst fem kroner. De asiatiske "arbejdere" bor i små kummerlige containere.

I folketinget er der nu den sædvanlige bestyrtelse, når en ny og ikke overraskende skandale om det imperialistiske danske militær kommer op til overfladen. Nu skal der "undersøges", og skandalen skal "op i forsvarsudvalget". Der sker intet ved det. Og imperialismens venstrefløj som SF

er også som sædvanlig klar til at afspore, hvad det hele egentlig drejer sig om. SF's formand Villy Søvndal opregner i en artikel den 19. februar en lang række spørgsmål, som han vil stille til den konstant lyvende danske krigsforbryderregering:

"Hvor mange underbetalte ansatte har det danske forsvar benyttet sig af i Irak? Er der nogen underbetalte ansatte, som det danske forsvar har benyttet sig af i Irak, der er blevet såret eller dræbt i forbindelse med deres arbejde for de danske styrker? Hvilke forsikringer, pensionsordninger o.lign. er den underbetalte arbejdskraft fra Supreme Global Service Solutions omfattet af i forbindelse med arbejdsulykker, sygdom eller død i Danmarks tjeneste i Irak? Hvad er regeringens principielle holdning til, at man underbetaler udenlandsk arbejdskraft, der arbejder for det danske forsvar; i Irak? Hvor længe har den danske regering været bekendt med ansættelsesforholdene for ansatte via Supreme Global Service Solutions? Hvilke andre firmaer overvejede det danske forsvar til løsning af de opgaver, som i dag sik-

res af Supreme Global Service Solutions, og hvad har man sparet ved at vælge Supreme Global Service Solutions frem for andre udbydere?"

Til Søvndal og andre er der blot at sige: Den danske besættelsesmagt skal overhovedet ikke anvende udenlandsk såkaldt arbejdskraft i sine forbryderiske, imperialistiske krige, uanset om "arbejderne" så fik direktørlønninger. Denne pointe burde en krigsmodstander kunne se. Det er ikke krigsmodstandernes opgave at sikre asiatiske løsarbejders "rettigheder" hos de danske besættere, men at forhindre, at disse fremmede kollektører, et uundgåeligt produkt af imperialismens fattigdom, overhovedet kommer til Irak, Afghanistan, og hvor det ellers måtte være. Med deres "arbejde" for den danske krigsmaskine og dermed USA-imperialismen understøtter de ikke bare den kriminelle besættelse, men de er rent faktisk også med til at forlænge lidelserne for deres eget folk, som netop lider under USA-imperialismen og dens lokale marionetter i Filippinerne, Nepal og alle de andre fattige lande, som denne gruppe af vor tids moderne slaver kommer fra.

Lad de danske besættere tørre deres eget lort op. Det passer til det beskidte arbejde, de udfører som USA's lejesoldater: besættelsen af et fremmed land.

Carsten Kofoed

24. februar 2007

100.000 krigsmodstandere på gaden i London

Tony Blairs annoncering af en beskeden troppereduktion af de britiske tropper i Irak forhindrede ikke de britiske krigsmodstandere i at gennemføre en kæmpe demonstration i London den 24. februar. Demonstrationen var indkaldt af CND (den britiske atomkampagne) og Stop The War koalitionen. Hovedkrav var: 'Alle tropper ud af Irak', 'Angrib ikke Iran' og 'No Trident' (en protest mod planerne om at afløse de nuværende atomubåde med mere avancerede). Folk gik på gaden for at vise deres modstand mod militarisme og krigen mod terror - og deres solidaritet med det irakiske, palæstinensiske og afghanske folk.

En strålende generalprøve på den globale aktionsdag ved 4-året for Irak-krigens start den 17. marts.

'Repetitionsdemens'

Faslane-blokade: Ingen nye atomvåben

Af Ulla Røder

*Aktion i Skotland,
skumsprøjt og modstand
mod nye atomvåben*

Hvor frisk ser dette her ud: Ned fra Greenpeaces *Arctic Sunrise* springer aktivister og lander på de store bøjer, der holder den flydende bom, som spærrer indsejlingen til kajlanlægget på basen. Det er den, der huser de britiske Trident-ubåde: Faslane. De holder øje med monstret, Trident-ubåden, der ligger derinde. Gule skilte med påskriften NO NEW NUKES gør hele sceneriet ret spektakulært.

De holder skansen, indtil tyve betjente fra militærpolitiet stormer og tilkæmper sig vej til broen på *Arctic Sunrise* lidt over kl. 17. 18 personer er blevet arresteret.

Jeg hørte ordet *repetitionsdemens* i dag. Det skulle være en særlig lidelse, der hænger ved nogle af vores statsledere i disse krigstider. *Repetitionsdemens* må også kunne forbindes med militærpolitiet i Faslane. Tænk på, hvor mange gange militærpolitiet har drønet rundt og samlet aktivister op i Faslane og omegn

uden at have forstået budskabet endnu. Det er mærkeligt, at disse betjente efter konstante aktioner i deres område nu i over 20 år endnu ikke har opfattet, at det er de forkerte folk, de arresterer.

I dagens aktion tog Greenpeace aktivister del i Faslane-365 blokaden. Hver eneste dag blokerer aktivister fra mange forskellige grupper de ulovlige aktiviteter på Faslane-basen, hvor de britiske Trident-ubåde holder til.

Aktivisterne i Faslane har stadig en masse at komme efter. En Trident-ubåd (Vanguard-klassen) har 16 missiler om bord, og hvert af dem har op til tre atomsprænghoveder. Det giver 48 atombomber, der kan sendes af sted på en gang mod 48 forskellige mål. Hvert sprænghoved har en sprængkraft, der er otte gange så stor som Hiroshima-bomben, der lagde en by øde og dræbte over

100.000 mennesker i et flashsekund.

Greenpeace ønskede at blokere basen i forbindelse med et planlagt besøg af Labour-medlemmer af det britiske parlament. Desværre viste det sig, at dette besøg var blevet aflyst i mellemtiden. Greenpeace aktivisterne fik ikke chancen denne gang for at invitere disse politikere om bord. De ville ellers gerne have forklaret disse politikere lidt nærmere, hvad man kunne anvende de 76 mia. til, som en udskiftning af Trident-systemet kommer til at koste. For eksempel ville bekæmpelse af CO² og anvendelse af biobrændsel være blot nogle af de forslag, der ligger nærmest for at gøre noget ved, når man er aktivist i Greenpeace. For rig eller fattig, så dør vi, hvis der ikke bliver gjort noget effektivt ved disse altoverskyggende farer for menneskeheden her på jorden.

Trident er ulovlig, umoralsk og uønsket

Medlemmerne af det britiske parlament skal i marts måned stemme, om de vil erstatte de eksisterende Trident-ubåde. Men Trident er ulovlig, umoralsk og uønsket.

En udskiftning af Trident-atomvåbenarsenalet har (uofficielt) været i gang siden i hvert fald 1995, hvor de britiske, franske og amerikanske videnskabsmænd satte hinanden stævne i laboratorierne i Frankrig, England og USA. Det har været en provokation, idet Storbritannien underskrev ikke-spredningstraktaten i 1968 vel vidende, at de var i gang med at søsætte Trident-ubådene. Storbritannien vil nu igen tage endnu et farligt skridt væk fra alle aftaler om atomvåbenedrustning. Eller for at sige det på godt dansk: De holder os for totalt for nar, samtidig med at vi bliver tudet ørene fulde med Fogh, Blairs og Bushs hykleriske kor om truslerne for udvikling af atomvåben i Nordkorea og Iran.

Indsættelsen af nye små, taktiske atomvåben er en kæmpemæssig provokation, et spark i retning af et nyt globalt våbenkapløb og årsagen til, at flere lande i det seneste årti har ønsket at erhverve sig atomvåben.

Med livet som indsats

Begrebet *flyskræk* har gennem de sidste fem år skiftet karakter. Tidligere var det snævert forbundet til muligheden for uheld, der kunne udløses ved en defekt i materiellet – for nu ikke at dramatisere begivenheden ved benævnelsen *flystyrt*. Ofte blev den slags hændelser forklaret med *metal-træthed*! Altså hvad? Blev jernet, aluminiummet eller titaniummet pludselig træet i ti kilometers højde? Træthed ”gemte” sig i metallet, der langsomt – og helt uforudsigeligt – udløste sig i de store højder. Væk var den menneskelige faktor, der ved hjælp af moderne teknologisk udstyr kunne lokalisere og forudsige disse brud.

Siden er den menneskelige faktor blevet en mere anerkendt faktor – vist nok i takt med, at stadig flere fly crasher efter et nærmest Monty Python-agtigt scenario. Til tider udspiller ulykkerne sig i mindre end 100 meters højde i en lufthavn, hvor der velsagtens er så overbemandet i kontroltårnet, at man generer udsynet for hinanden. Muligheden for, at en helt uforudselig tågedis på uforklarlig vis har sneget sig ind over startbanerne og forårsaget grønt lys for såvel en Boeing og et privatfly, hvis startbaner desværre krydser hinanden, kan være en anden plausibel forklaring. Det er i hvert fald ikke den forøgede trafik, der skal administreres med en reduceret bemanning i samme størrelse lufthavn, der giver anledning til foruroligelse.

Med 11. september 2001 fik *flyskræk* en helt ny dimension. *Terror* er blevet indskrevet som en helt særlig epoke i nyere tidsalder. Med en flysimulator installeret i sin Commodore 64 og udstyret med en tre-i-en'er er man blevet forvandlet til en potentiel terrorist, som med de rigtige – nogle vil sige forkerte – kontakter med sikkerhed kan anslås at være i ledtog med den allerøverste myndighed hos Al Qaeda. Det ville også være kriminelt, hvis kontakten var Tvind-imperiets Amdi Petersen, en hashryger fra Christiania eller en rapper fra Ungdomshuset. Så ville fanden være løs i Laksegade.

Derfor er det rigtig betryggende,

at der i alle internationale lufthavne er blevet indført meget skrappe sikkerhedsforanstaltninger. Håndbagage gennemlyses, og alle personer tjekkes i en metaldetektor.

Det har altid været en gåde for mig, hvordan man tager højde for den gamle terroristmetode, hvor en passagerkuffert udløstes over Lockerbie. Jeg har heller ikke forstået, hvordan jeg efter at have vadet gennem en bippende metaldetektor har fået lov til at gå videre uden yderligere undersøgelse – blot fordi jeg kunne henvise til et bæltespænde af metal. Det er mig en særlig gåde, hvordan sikkerhedsfolkene har styr på, at jeg ikke efterfølgende i den toldfri afdeling bemægtiger mig cafeernes knive eller tusindvis af andre skarpe genstande, der flyder overalt.

Det var for omkring to år siden, og jeg lige var lettet fra Antalyas lufthavn i Tyrkiet. Ved omdeling af mad til flere hundrede passagerer fulgte der bestik af jern med. Her hostede min pacemaker alvorligt. Tænk nu, hvis den uheldige terrorist havde glemt at forsyne sig med et våben:

- *Flyv mig til Havanna, eller stewardessen må snuse til mine underbukser*, ville lyde lidt malplaceret. Så var det jo kun godt, at cateringfirmaet sikrede, at terroristen ikke fik en røffel af bin Laden.

Da jeg for et par uger siden var på vej til et nyt feriemål i udlandet, var jeg fuldstændig overbevist om, at de NU havde styr på alle sikkerhedsforanstaltninger. Hvorfor ellers den megen postyr om de mange væsker, der kan blandes til bomber? Jeg orienterede mig da også om de nye regler:

”Efter sikkerhedskontrollen kan du generelt købe varer som hidtil. Varerne udleveres i en forseglede pose, som først må åbnes efter ankomst til slutdestinationen.”

Ved nærmere eftertanke ræsonnerede jeg, at enhver terrorist, der har gennemgået et flysimulatorekursus, også må kunne læse – så nu kunne der ikke være nogen ko på isen, endsige molboer, i nogen sikkerhedsudvalg.

Reno

CO-Industri-forliget i korte bemærkninger

HK/Privat opfordrer til et nej til industriforliget

Baggrunden for HK-bestyrelsens nej skyldes især, at overenskomsten indeholder den såkaldte 50 procents-regel – en regel om, at der skal være 50 procent HK-medlemmer på arbejdspladsen, før man kan få overenskomst. Reglen forhindrer ifølge forbundet mere end 10.000 HK-medlemmer, som har kæmpet længe for at få den afskaffet, i at få en overenskomst.

Ud af de godt 300.000, som det nylige industriforlig omfatter, udgør HK/Privats medlemmer godt 36.000.

Formanden for 3F Horsens om CO-Industri-forliget

- *Jeg synes, det ser ualmindelig magert ud*, udtaler Hans A. Sørensen, Horsens.

- *Det er et stort problem, at der ikke sker mere på skifteholdsområdet. Der burde ske et løft for f.eks. natarbejde.*

Tue Tortsen, formand for 3F Frederiksborg

- *Det var ikke krummer, vi gik efter. - DI vil jo helst beholde pengene selv. Men det er ikke godt nok. Vi skal have en femmer mere i timen hvert år; det skal vi stå fast på. Fagforeningen står sig bedst over for medlemmerne, når den står fast. Derfor skal vi ikke ryste på hånden, når vi siger nej til de smuler, der tilbydes i forliget.*

Johnny Hauge, fællestillidsrepræsentant i Billund Lufthavn

- *Der var også et ønske om bedre forhold for tillidsrepræsentanterne! Det kan derfor være vældigt fint, at organisationerne kommer frem til, at der skal betales for den ofte frivillige indsats – men skaber det bedre arbejdsforhold? Nej, vel! I bedste fald kan det bruges til at købe aflad på hjemmefronten!*

- *I denne sammenhæng bør man som tillidsrepræsentant nok stille sig spørgsmålet, om betalingen skulle gøre det nemmere for organisationerne at gennemtrumfe et ja til OK '07.*

Den nye CO-Industri-overenskomst må stemmes ned!

Lige fra starten har propagandaen for et ja til den nye treårige overenskomst været voldsom. Modstanden mod den var død på forhånd, hed det. Alligevel vokser nej'et ...

Topforhandlerne i CO-Industri og Dansk Industri indgik søndag den 25. februar en aftale om nye overenskomster, der omfatter 240.000 ansatte i industrien. En aftale, som først har virkning, såfremt den godkendes ved urafstemning blandt medlemmerne. Hvilket man må håbe, den ikke bliver, selvom den i medierne får mange roser med på vejen. Det skal skabe indtryk af, at arbejderne er godt dumme, hvis de kan finde på at stemme imod.

Fleksibel og usolidarisk

Den "fleksible" overenskomstaftale rummer nye angreb på solidariteten:

Det skal i højere grad være op til den enkelte, om man vil holde ferie, eller om man vil acceptere, at vigtige dele af overenskomsten skal kunne sættes ud af kraft og erstattes af forringelser, hvis der lokalt kan opnås enighed.

Det er begge dele alarmerende nye trin på den usolidariske vej, som arbejdsgiveren ønsker:

Det skal være en "menneskeret" at beslutte slet ikke at holde ferie, eller overenskomster må ikke være en "spændetroje" for virksomhedernes krav om maksimalprofit.

Aftalen om at sætte overenskomsten ud af kraft på vigtige områder er noget, som står med småt, og som der ikke fokuseres meget på fra CO-Industri-forhandlerens side – og det forstår man godt. For man åbner i virkeligheden en ladeport for yderligere angreb på solidariteten.

Forsøgsordningen om større fleksibilitet i forhold til arbejdstiden og

aflønning er i aftalen gjort permanent.

Hvad der er gjort permanent, er igen den samme "menneskerets"-filosofi, som arbejdsgiverne længe har prædikeret, nemlig retten til at omgå overenskomsten, "såfremt man lokalt kan blive enige om det". Tidligere – dvs. før forsøgsordningen – var dette en umulighed, et udtryk for en solidarisk side ved overenskomstsysteet. Sammen er vi stærke. Individuelt og lokalt er vi et langt lettere bytte for arbejdsgivernes angreb.

Tillidsben

At gøre forsøgsordningen om fleksibilitet permanent er et historisk angreb på klassens tilkæmpede minimumskrav, som gjaldt alle og ikke kunne omgås i en overenskomstperiode.

Det er ikke svært at forestille sig, at de faglige topledere dermed har overladt de lokale arbejdere og deres tillidsfolk til at sejle deres egen sø, når virksomheder sætter tommelskrur på og med pression og trusler kræver overenskomsten omgået, da de ellers flytter.

Der er heller ingen tvivl om, at det er "fleksibiliteten", arbejdsgiverne har haft hovedfokus på og fået igennem ved denne overenskomst. De har heller ikke lagt skjul på, hvad de har tænkt på, da de har aftalt ekstra betaling for tillidsmandsarbejde i de nye overenskomster.

- *Vi har tilgodeset tillidsfolkene ud fra erkendelsen af, at det kræver tid og arbejde at overbevise de ansatte om ofte upopulære beslutninger*, udtalte Hans Skov Christensen til DR.

Alenlangt fra kravene

Det indgåede overenskomstforlig er alenlangt fra krav, som kunne tilgodese de stressede arbejderfamilier, herunder en væsentlig nedsættelse af den daglige arbejdstid. Der er tværtimod åbnet op for, at der kan ske en udvikling i modsat retning.

Et plaster på såret er dog, at der er aftalt tre ugers ekstra forældreorlov.

Mindstelønnen reguleres kun med 3 kroner det første år, 2,50 kr. i 2008 og 2,5 kroner i 2009.

Dette betyder en mindsteløn på lige godt 100 kroner i 2009. Langt fra de krav der har været rejst blandt den kampvillige del af fagbevægelsen, som har varieret mellem 120-150 kr. som mindsteløn.

Og lærlingesatserne reguleres med sølle 3,5 pct.

Fælles kamp mod usolidariske overenskomster

Det er nu, kampen imod den fleksible overenskomst må sættes i værk på alle områder – ikke kun inden for CO-Industri. Der er for de andre områders vedkommende ingen grund til at vente med at markere sig. Med CO-Industriforliget er der nu lavet en skabelon, som de andre områder med få variationer skal formes over.

For den aktive del af fagbevægelsen gælder nu at sætte fokus mod afvisning af de fleksible overenskomster med krav om solidariske løsninger såsom en væsentlig nedsættelse af den daglige arbejdstid, væsentlig forhøjelse af mindstelønnen og krav om væsentlige lønforhøjelser, herunder til lærlinge.

Fagbevægelsen har sjældent stået med bedre muligheder for at få noget ud af en overenskomstsituation. Der er højkonjunktur, fuldt tryk på kedlerne – og arbejdskøberne har virkelig noget at miste ved en konflikt. Og så sælger man det ad to omgange: Før forhandlingerne ved at sortere de mest centrale krav fra. Og under forhandlingerne ved at slække på det, der er tilbage.

Har det været dyrt for arbejdsgiverne, som medierne påstår? Tværtimod. Det kunne ikke have været billigere.

Det skal der rettes op på!

hpj

Industrioverenskomstens hovedpunkter

- Overenskomsten skal kunne sættes ud af kraft!
- Den hidtidige "forsøgsordning" med mulighed for at sætte overenskomsten ud af kraft gøres permanent. Dette tillader brud med overenskomsten, såfremt der er "lokal enighed".
- Tillidsrepræsentanterne modtager et påskønnelses-vederlag fra arbejdsgiverne på ca. 30.000 kr. årligt.
- Pensionsbidraget forhøjes til 12 % i 2009, Arbejdsgiverne betaler 2/3, de ansatte 1/3.
- Der indføres "fritvalgsordning" på mange hylder for dele af overenskomstens elementer. Den enkelte ansatte skal afgøre, om penge skal udbetales, bruges til feriefriidage, pensionsindbetaling eller uddannelsesformål.
- Der afsættes en fritvalgslønskonto på ekstra 0,5 pct. af årslønnen pr. 1. marts 2007 og yderligere 0,25 pct. i hvert af årene 2008 og 2009.
- Forældreorloven udvides fra seks til ni uger. Tre uger er reserveret til faderen.
- Der indføres pr. 1. juli 2007 udvidet pensionsbetaling under barselsorlov.
- Lærlinge- og elevsatserne hæves med 3,5 procent.
- Genetillæg med gennemsnitlig 3 pct.
- Etablering af en uddannelsesfond for "kompetenceudvikling", pr. 1. april 520 kr. pr. medarbejder.

Arbejdsgiverne skrider ad grin

- Dansk Industris Hans Skov Christensen må have skreget af grin, da aftalen kom på plads, udtaler Bjarne Sørensen, formand for Metal Horsens og repræsentant for OK 2007-Initiativet.

- Jeg bryder mig heller ikke om, at den hidtidige forsøgsordning, som har været brugt til at fravige industrioverenskomstens bestemmelser, bliver gjort permanent, siger Bjarne Sørensen til Dagbladet Arbejderen. Blot man er enig på arbejdspladsen, kan man fravige alt i industriens overenskomst. Det vil kunne bruges af arbejdsgiverne i perioder, hvor det ikke går så godt, til at

Bjarne Sørensen

presse lønnedgang igennem eller give køb på andre allerede opnåede goder.

Det bør blive et klart Nej til OK07

Johnny Hauge, Fællestillidsrepræsentant i Billund Lufthavn, 3F Netdebat 26. februar '07:

Som skifteholdsarbejder kan jeg ikke lige se, hvad der er opnået for denne medarbejdergruppe!

Vi havde ønsket kortere arbejdstid for skiftehold, men NEJ. Mere indflydelse på planlægningen af arbejdstiden, men NEJ. Bedre betaling for aften/nat, evt. konverteret til frihed, men NEJ!

Hvad har vi så fået? En gennemsnitlig regulering af genetillæggene på ca. 3 %. Ved sidste OK-forhandling blev holddrift-tillæggene reguleret med 3 % på hverdage og 1,25 % på lør./søndage!

Hvis man således arbejder i tre-skift, og hvis man ønskede at (eller kunne) konvertere den fyrstelige stigning til frihed, ja, så ville den daglige arbejdstid kunne nedsættes med ca. 1½ minut pr. arbejdsdag! Det er svært at få arme ned, ik'?

Jagtvej 69 og Kvindernes Internationale Kampdag

Rammerne om den måske mest betydningsfulde politiske verdenskonference, der nogensinde er afholdt i Danmark, var beskedne. I 1910 udsendte Clara Zetkin, international sekretær for det socialistiske kvindearbejde, en indkaldelse til:

”Anden Internationale Socialistiske Kvindekongference

26. og 27. august d. å. i København.

Konferencen vil blive afholdt i

Arbejdernes Forsamlingsbygning Jagtvej 69

og vil blive åbnet kl. 9 om formiddagen den 26. august.”

Clara Zetkin (1857 - 1933), fremtrædende marxistisk kvindeforkæmper. Uddannet lærer. Sluttede sig som ung til det revolutionære tyske socialdemokrati, leder af det socialistiske kvindearbejde. Var den første kommunist i den tyske Rigsdag.

Den første socialistiske kvindekongference i Stuttgart i 1907 havde fået lagt rammerne for en international organisering af arbejderkvinderne og deres kamp – med valgretten som det aktuelle hovedspørgsmål. Konferencen i København ville for alvor gøre denne kamp global.

Det var nogle af tidens mest fremtrædende foregangskvinder, der mødtes på Jagtvej 69, hvor mødet blev åbnet af Elisabeth Mac som repræsentant for værterne, de danske socialdemokratiske kvinder. Blandt de danske kvindeledere var Nina

Bang, der nogle år senere skulle blive verdens første kvindelige minister. Fra Rusland kom Alexandra Kollontaj, fra Østrig bl.a. Adelheid Popp, fra USA May Wood-Simons, fra England Margaret MacDonald – i alt 99 kvinder fra 17 lande.

Kvindekongferencen blev afholdt op til starten af Socialistisk Internationales kongres i København i begyndelsen af september med næsten 900 deltagere – heriblandt Lenin og Karl Liebknecht, der bl.a. diskuterede revolution og reform med Frederik Borgbjerg.

Set i det historiske bakspejl var det imidlertid kvindekongferencen, som fik størst betydning. Den rækker helt frem til i dag.

Nogle havde blik for dens vigtighed. Den socialdemokratiske huspøt, agitator og folketingsmand A.C. Meyer, der også forsøgte sig med en ny, lokal udgave af Internationale, der aldrig blev et hit, sendte en begejstret vershilsen til kvindekongferencen:

*Frihed gør mirakler;
borer vej i fjeld,
gamle mure vakler;
misbrug står på hæld;
Se hvor samfundssolen
bryder tågen klam,
og fra talerstolen
tolkes vort program.*

*Hilset vær I, kvinder,
som fra nær og fjern
livets tråde tvinder
til de svages værn;
hilset vær, hvor mærket
er det røde flag,
hånden kækt på værket,
det er Eders dag.*

Den tyske socialdemokrat og kvindekampsveteran August Bebel hilste den også, mindre lyrisk, men nok så præcist:

”Det er med stor tilfredsstillelse, at jeg hilser de helt enorme, ofte overraskende fremskridt, som den internationale kvinde- og arbejderkvindbevægelse har opnået især i det sidste årti. Disse har draget alle kulturlande ind i deres virkefelt og har ganske særligt virket opdragende ind på den soci-

alistiske mandeverden, hvad der var stærkt brug for. De hidtidige fremskridt vil blive fulgt op af nye og endnu større, derfor er alle betingelser til stede.”

I løbet af de to konferencedage behandledes en lang række dagsordenspunkter, herunder beretninger om kvindernes situation i de forskellige lande, og der blev drøftet og vedtaget en lang række resolutioner og udtalelser stillet af forskellige delegationer. De danske kvinder stillede forslag om ophævelse af kønsdiskriminationen i forbindelse med natarbejde, og andre udtalelser behandlede kvindernes forskellige sider af arbejderkvindernes levevilkår. De østrigske og tyske kvinder fik vedtaget en anti-krigs-resolution, som bl.a. fastslog, at

”... Krigenes årsag ligger i de samfundsmæssige antagonismer, som er en konsekvens af den kapitalistiske produktionsmåde ... Freden kan kun opretholdes gennem arbejderklassens energiske og

bevidste aktion og i sidste ende i kraft af socialismens sejr...

Det er særlig pligt for de socialistiske kvinder at deltage i kampen for freden ... og de må opdrage deres børn i socialismens ideer, så den kæmpende arbejderklasse, som en fredsarmé, bliver større og talrigere.”

Clara Zetkin stillede forslag om og fik vedtaget en hilsen til det finske socialdemokratiske parti, som protesterede mod den russiske tsarismes undertrykkelsespolitik. Finland var i 1910 det eneste land, hvor kvinderne havde stemmeret:

”Den Anden Socialistiske Kvindekongference sender sine hjerteligste hilsener og ønsker til Finlands Socialdemokratiske Parti, som står i forreste række i kampen for deres lands nationale politiske rettigheder, en kamp, som dog kun udgør en episode i den russiske revolution, fra hvis sejrende hænder alle nationaliteter, der er slavebundne af tsarismen, en dag vil modtage deres nationale rettigheder.”

Det skete som bekendt med Oktoberrevolutionen – i år for 90 år siden.

Men den vigtigste vedtagelse fra konferencen, som rækker helt frem til i dag, og som gør Ungdomshuset på Jagtvej 69 til noget helt særligt, et

levende historisk monument, var vedtagelsen af at skabe en global kvindeaktionsdag. De amerikanske kvinder havde gennemført en aktionsdag 8. marts 1909 og foreslog, at den blev taget op også i andre lande. Clara Zetkin, Käthe Duncker og ’kammerater’ fra den tyske delegation fremsatte derpå dette forslag, som blev vedtaget:

”I forståelse med proletariets klassebevidste politiske og faglige organisationer i hvert enkelt land foranstalter de socialistiske kvinder i alle lande hvert år en kvindedag, som i første række har agitation for kvindernes valgret som formål. Kravet må belyses i sin sammenhæng med den socialistiske opfattelse af hele kvindespørgsmålet. Kvindedagen må have en international karakter og forberedes omhyggeligt.”

Allerede i 1911 blev den internationale kvindedag gennemført i Danmark, Tyskland, Østrig og andre lande og i de følgende år på skiftende søndage i marts. I 1921 besluttede Kommunistisk Internationales 2. kongres at gøre 8. marts til

Jagtvej 69 for ca. 100 år siden

kvindernes internationale kampdag – og i ’kvindeåret’ 1975 besluttede FN at gøre samme dag til international kvindedag.

I år markeres 8. marts både i og uden for Ungdomshuset, Jagtvej 69. Lige nu er udsigten, at ’Folkets Hus’, ’Arbejdernes Forsamlingshus’, ’Ungeren’ – eller hvad det levende sted nu hedder – ved 100 års-dagen for den historiske kongference er revet ned af en fundamentalistisk og reaktionær kristen sekt og afløst af et patriarkalsk ’Faderhus’.

Det ville være lidt mere end blot historiens ironi – en udsøgt hån.

Det er ufatteligt, at bygningen ikke anses for bevaringsværdig. Alene dens historiske rolle i den internationale kvindekamp gør, at Jagtvej 69 bør bevares for eftertiden.

Bladtegning fra konferencen: Clara Zetkin øverst th

Nu skal der laves aktioner!

57 % støtte til Ungdomshuset

Af Berlingske Tidende fremgår det, at Københavnerne kræver et ungdomshus. Mere præcist kan man læse, at hele 57 % af de adspurgte i en undersøgelse lavet af Gallup for Berlingske Tidende mener, at Københavns kommune aktivt bør medvirke til, at brugerne af Jagtvej 69 kan få en anden bygning stillet til rådighed som nyt ungdomshus.

"Det er jo helt vildt. Jeg længe vist, at der var mange, der støttede Ungdomshuset, men de her tal er jo helt fantastiske," udtaler Anja fra Ungdomshusets pressegruppe.

Anja siger videre:

"Det er sådanne nogle tal, der gør, at jeg bliver endnu mere sikker på, at vi gør det rigtige ved at kæmpe.

Det her er simpelthen noget, som Ritt Bjerregaard bliver nødt til at forholde sig til."

Ungdomshuset opstillede i forbindelse med en 25 timers lang diskussion i Ungdomshuset fire krav for, hvad der skulle til, for at man ville gå med til at aflevere nøglen til Jagtvej 69.

Det mest omdiskuterede har været, at der er stillet krav om, at huset ikke må koste mere end en krone. Med den nye undersøgelse fra Gallup viser det sig at hele 40 % af københavnerne støtter Ungdomshusets krav.

"Vi er utrolig rigtig glade for, at Københavnerne har fundet vores krav rimelige, og så hele 40 %, det havde jeg aldrig turde håbe på," udtaler Anja.

Den store støtte gør selvfølgelig, at Ungdomshuset nu er blevet ekstra tændte på at råbe Ritt Bjerregaard op. Derfor vil Ungdomshuset bruge torsdag til søndag til at gøre Ritt Bjerregaard opmærksom på, at hun bliver nødt til at ændre betingelserne for en flytning fra Jagtvej 69 til Stevnsgade 34. Hun skal simpelthen finde de 12 mio. kr. et andet sted.

"Helt præcist så har vi tænkt på en masse sjov, aktioner og fest. Der er rigtig mange grupper omkring Ungdomshuset, der allerede har meldt, at de er med på ideen. Vi håber, at det bliver nogle fede dage, og at alle vil være med til at løfte i flok. Det bliver smadder-sjovt," slutter Anja.

UNGDOMSHUSET

– siger nu ja til at flytte, hvis: Københavns kommune sælger et tilsvarende hus på Nørrebro til fonden for en krone!

Ungdomshuset bygger på brugernes ansvar og frivillige arbejdskraft.

Musikarrangementerne finansierer udgifter til el, gas og vand.

Huset er en succes-historie og bliver brugt af tusindvis af unge.

Københavns kommune bør vise Ungdomshuset anerkendelse ved at give et nyt hus til den samfundsmæssige opgave, huset gratis løfter.

Det kan ikke være meningen, at fondsmidler skal bruges til den slags!

Ungdomshuset

– siger nu ja til at flytte, hvis disse fire krav bliver opfyldt:

1. Vi vil have et ungdomshus nu! Kommunen skal overdrage huset til fonden med et overdragelsesbeløb på maks. en krone.
2. Huset skal være mindst lige så stort som Jagtvej 69. Det skal kunne rumme de aktiviteter, der er i Ungerens i dag.
3. Vi vil selv bestemme. Ingen pædagoger – ingen chefer.
4. Huset skal ligge på Nørrebro. Ungdomshuset er opstået af Nørrebro-kulturen og hører til her.

DKU laver støtteaktion for Ungeren!

Ungdomshuset på Jagtvej 69 er et fantastisk fristed for alle de unge, der har lyst til at bruge det.

Det er et center for kreativitet, aktivitet og det at ofre noget for det, der er vigtigt.

Det er et sted, hvor unge kan gå hen og engagere sig i så mange forskellige ting, som der er mennesker på Nørrebro.

Det er et vigtigt hus for denne og kommende generationer af unge – nu

mere truet end nogensinde før.

Ritts polititropper står klar til at rykke ind og rydde huset for dets brugere og overdrage det til en kristen sekt, der aldrig vil komme til at høre hjemme på Nørrebro! Ungdomshuset hører hjemme på Nørrebro – i Folkets Hus på Jagtvej 69!

Derfor har DKU tidligt i morges været ude på flere indfaldsveje til København

og hængt støttebannere op for Ungeren!

Vi støtter Ungdommens kamp for fristeder og mener, at det bør være en menneskeret, at man som ung har sådanne steder. En menneskeret, der står over privat ejendomsret!

Ungdomshuset Bli'r!

For mere info kontakt DKU på:
dku@dku99.dk

Fredsvagt Jagtvej 69

Bekymrede mødre har sammen med bedstemødre, fædre og venner startet en fredsvagt ved Ungdomshuset på Jagtvej 69 på Nørrebro i København.

Fredsvagten startede med Nikolaj Kirks veganske folkekøkken, musik og cirkus, og siden er støttetilkendegivelserne strømmet ind fra hele landet. Fredsvagten har kørt i døgndrift, trods sne, storm og kulde. Lokale er kommet med gaver i en lind strøm, alt fra hjemmebagte kager, varm kaffe, tæpper, kaffemaskiner og en masse andet til at holde humøret og modet oppe hos fredsvagterne. Opbakningen fra de lokale er overvældende, og samtidig ringer og skriver folk fra hele landet. Sidste weekend kom der en flok kvinder fra Skagen alene for at støtte fredsvagten.

- Det varmer virkelig at der er så stor opbakning for vores initiativ, vi oplever at vi ikke er de eneste, der er frustrerede over politikernes håndtering af situationen, siger Jeannette Perlt, der er talskvinde for Fredsvagten.

- Der er rigtig mange, der er vrede over, at politiet truer med 'pletter på straffeattesten', at 'det er livsfarligt at være i nærheden af Ungdomshuset', og at politiet i det hele taget prøver at skabe en stemning af frygt.

Jeanette Perlt fortæller:

- Vores bekymring for børnene og de unge i Ungdomshuset er steget i de sidste måneder, efterhånden som medier, politikere og ikke mindst politiet har skærpet tonen til skræmmende højder. Når politiet står frem og spørger om, hvornår de må bruge deres pansrede køretøjer som våben mod vores børn, bliver vi virkelig bange.

- Vi lever i et demokrati, og både statsministeren og overborgmester Ritt Bjerregård er ikke sene til at fortælle, hvor vigtigt det er at have modkultur, at systemet bliver talt midt i mod, at det

faktisk er det, der er kernen i vores demokrati. Det gør det endnu sværere at forstå, at det virkelig skulle være nødvendigt at skabe en krigslignende tilstand omkring en eventuel kommende rydning.

- Vi fortsætter fredsvagten i håbet om, at politikerne snart lever op til deres ansvar som voksne mennesker og finder en fredelig løsning på denne ulykkelige situation. Og der vil fortsat være folkekøkken og musik i tidsrummet kl. 17-20.

Se mere på www.jagtvej69.dk

Larmedemo for flere ungdomshuse !

Søndag den 18. februar 07 samledes 500-600 mennesker på Kultorvet i København. Unge og gamle, sortklædte og udklædte, punks med nitter og engle med vinger gik i samlet flok til Folkets Park på Nørrebro. Glad musik, høj stemning, blå balloner og jonglører fik demoen til at vibrere.

" Det er en stor misforståelse, hvis nogen tror, at de kan slå vores kultur ihjel ved at smide os ud af et hus, tæve os eller smide os i fængsel. Vores kultur er ikke til salg og den kan ikke slås ihjel. Der er meget mere på spil end penge, magt og paragraffer. Det handler om at skabe en verden, som er værd at leve i ! " - råbte en demotaler, da vi gjorde holdt midt

på Nørrebrogade. Larm og jubelråb steg mod himlen. Nysgerrige beboere åbnede vinduerne, stak hovederne ud og klappede af begejstring.

Fastelavnsdemoens to hovedparoler var : "Ubetinget støtte til Jagtvej 69" og "Flere brugerstyrede ungdomshuse NU !"

"Fastelavn er mit navn ungdomshus på Christianshavn, og Vesterbro og Østerbro og Amager og Brønshøj og Husum – og indre by og ALLE byer! "

- lød en sang på vejen.

Demoen trak til Folkets Park i Stengade og her var det slut. I morgen går kampen videre!

Den 'gode imperialisme' vender tilbage

Af Kommunistisk Politik

Det er blevet moderne at være imperialist. Med civilisationernes kamp er også Den hvide mands byrde vendt tilbage

Det er ikke alle, der springer ud som fuldblodsimperialister, men enkelte siger det alligevel åbent og ligeud: Imperialisme er ikke skidt, men godt. De forklarer højtlydt til alle, der vil høre, hvorfor verden har bedst af, at USA, Storbritannien og Danmark er imperialister. Andre, lidt mere pragmatiske kræfter forsvare imperialismen i teori og praksis med den grumme nødvendigheds lov.

Den kommunistiske trussel ubrugelig

Retten til at bestemme over sit liv bliver betragtet som en liberal grundværdi, mens retten til at bestemme over sit eget land aldrig har vundet den store hæder blandt det bedre borgerskab. Befolkningens ret til selvbestemmelse ville være en smuk liberal tanke, skulle man tro, og det var da også noget, der blev sat pris på, da borgerskabet og kapitalismen var unge. Det gjaldt retten for deres egen nation – og for deres folk, i borgerskabets billede. I dag nægter man lande som Irak og Afghanistan selvbestemmelsesretten. Det har sin forklaring. Faktisk er der flere forklaringer – gode, dårlige, rigtige og forkerte.

Den seneste forklaring, der lige nu har en enorm gennemslagskraft særligt blandt den ideologiske retning, der kal-

Samuel Huntington

des neokonservative, er forklaringen om civilisationernes kamp.

Kampen mellem civilisationerne blev i starten af 90'erne båret frem og 'videnskabeliggjort' af den kendte amerikanske politolog Samuel Huntington. Teorien var dog allerede inden det en del af den højreradikale kultur. Her har man længe fokuseret på sammenstødet mellem den hvide race og den øvrige verden. I Huntingtons univers bliver det dog ikke til en kamp mellem hvide og farvede, men til en kamp mellem civilisationer. Civilisationer, som efter hans mening er kendetegnede ved deres religion og sprog. Altså er der en 'kristen-jødisk, vestlig civilisation', der findes f.eks. en 'kinesisk-buddhistisk' civilisation, og der findes ikke mindst en 'islamisk civilisation'.

At jøder og kristne ikke har samme religion, og at Huntingtons teorier videnskabeligt set er makværk, betyder ikke så meget, når bare det blev lanceret på det rigtige tidspunkt og kunne bruges til forskønnelse af en imperialistisk politik.

Lanceringen var i hvert fald ideel – den 'kommunistiske trussel', der tidligere havde været begrundelsen for indblanding i andre lande, var ikke længere brugbar efter Sovjets sammenbrud og Murens fald.

Aggressorer går altid i krig for at afværge en trussel eller en fare. Findes den ikke, må den opfindes. Truslen fra kommunismen blev brugt, da USA gik i

krig i Vietnam, og det var også begrundelsen de utallige gange, USA blandede sig i sydamerikanske staters interne forhold. Stort set alt kunne begrundes i kampen mod kommunismen.

Men indblandingen i andre landes interne anliggender startede ikke med Oktoberrevolutionen og socialismens indtog som verdensmagt.

Fra civilisationen i dag til civilisationen i går

Før Oktoberrevolutionen var det nemlig også en civilisationsteori, der dominerede den imperialistiske tankegang. Dengang opfattede man civilisationen som en udviklingsgrad – jo mere vestlig/britisk man var (England – UK – var jo den største imperialistmagt), desto mere civiliseret var man.

Dengang blev det betragtet som de civiliseredes ypperste opgave at bringe civilisationen til de fremmede, barbarerne. Man missionerede og kristnede i stor stil, og det var alt sammen, fordi de stakkels fremmede ville få det bedre af at få de vestlige værdier. Også selvom det ofte foregik ved tvang.

Det var faktisk først, da de sovjetiske kommunister og Kommunistisk Internationale formulerede kravet om, at imperialismens kolonier havde ret til uafhængighed, at de liberale kapitalister overhovedet begyndte at tænke i sådanne baner. USA's daværende præsident Woodrow Wilson (1913-21) fremsatte op til afslutningen af 1. verdenskrig i 1919 en erklæring, der bl.a. indeholdt nationernes ret til selvbestemmelse. Dette punkt blev dog ikke taget så alvorligt, heller ikke af USA selv. En række lande, der i forbindelse med fredsforhandlingerne, som skulle afslutte 1. verdenskrig, ønskede USA's hjælp til at få uafhængighed fra de gamle kolonimagter, ikke mindst deres franske og britiske herrer, fik i stedet en lang næse. USA lod England og Frankrig beholde deres kolonier.

Civilisationstankegangen er gammel og har tidligere givet en ideologisk

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

begrundelse for hvorfor Vesten har lov til at blande sig i andre landes affærer, selvom andre ikke har ret til at blande sig i vores.

Den imperialistiske tankegang har selvfølgelig haft en række varianter. Den mest aggressive er nazistiske variant. For nazisterne var det nemlig en konstant krig mellem den hvide, ariske og den jødisk-kommunistiske race. Denne antividenskabelige teori blev sat i system og førte til den uundgåelige konklusion: Den ariske race var tvunget ud i en overlevelseskrig – en krig, der i sidste ende drejede sig om den ariske races eksistens.

Nazismen begrundede altså i bund og grund 2. verdenskrig med, at det var en uundgåelig krig – en racekamp, hvor Tyskland havde ret til at være imperialistisk for at forsvare sin eksistens.

De nazistiske barbarer bragte tilmed civilisationen til undermenneskene

De neokonservative genopdager 'den gode imperialisme'

Den engelske historiker Niall Ferguson har længe været en varm fortaler for imperialismen. Særligt er han af den overbevisning, at USA for længst burde have taget konsekvensen og også anerkende, at den som supermagt fører en imperialistisk politik. Dette havde været bedst for alle parter, mener Ferguson. Således burde USA, da man havde chancen, have indlemmet lande som Haiti, Cuba, Den Dominikanske Republik med flere som en del af Amerikas Forenede Stater.

Ifølge Ferguson er det "vanskeligt ikke at komme til konklusionen, at en annektering kunne have været bedre for alle disse steder".

Også i Danmark har vi utilslørede fortalere for imperialismen. Søren Pind, medlem af Folketinget for partiet Venstre, begrundet en imperialistisk politik således:

"I dag står den vestlige verden i en krig for sine værdier – eller sin kultur, om man vil." Danmark og resten af den vestlige verden står over for tabet af "den enestående påstand, at alle mennesker er skabt lige med visse ufortæbelige rettigheder. Og at vi skal forsvare dette livssyn over for formørkede eksis-

Irak - mellem USA og Iran

tenser, der tilmed er villige til at dræbe egne børn og sig selv, i kampen mod denne påstand." Europa og Amerika må "mod resten af verden (...) forsvare friheden og frihedsrettighederne. Om nødvendigt med våben i hånd. Og om nødvendigt imperialistisk. Forebyggende angreb..."¹

Forsvaret for de imperialistiske krige i Irak og Afghanistan og ... garneres altså med kampen mellem civilisationer, værdier, kultur – og at det i sidste ende er det bedste for de besatte.

Vi er tilbage ved udgangspunktet:

Den hvide mand (nu forklædt som en vestlig civilisation) har stadig en tung byrde på sine skuldre. Vesten må bekæmpe modstanderne af de liberale værdier, også selvom det medfører, at befolkningen i de besatte lande, uden at de har ønsket eller bedt om det (for det gør ingen folk eller nationer), mister retten til selv at bestemme over deres land.

Søren Pind og Anders Fogh siger i realiteten nøjagtig det samme. Anders Fogh er bare omhyggelig med at undgå det provokatoriske ord 'imperialisme', mens provokatøren Pind ikke vil og kan lade være.

Man kan spørge sig, hvorfor denne falanks af neokonservative er ivrige efter at give imperialismen et nyt og 'positivt' indhold? Det udspringer ikke bare af magtarrogance, men også af en erkendelse af, at benægter man alt, overlader man slagmarken til modstanderen. Så bliver man utroværdig. Og Bush, Blair og Fogh, som benægter alt, er der ingen i verden, som tror på.

Det er også værd at huske på, at

imperium- og imperialismen-begrebet, som en Ferguson og ligesindede referer til, intet har med det marxistiske imperialismen-begreb at gøre. Det er hos de neokonservative udtryk for en politik, der kan vælges til eller fra, ikke et kendetegn og indbygget træk ved det samfundsøkonomiske system i sig selv.

Derfor kan det sagtens forenes med de værdimyter, civilisatoriske myter og demokrati-myter, krigspropagandaen benytter. Ikke et ord om olie!

Noter:

¹ Ferguson, Niall. *Colossus: The Rise and Fall of the American Empire*. Penguin Books, England 2005. S. 57.

² Pind, Søren. "Gud i vold." Artikel i *Tidskriftet Ræson* nr. 1, Danmark 2007. S. 193.

God imperialismen?
Bush fabler stadig om sejr i Irak

Illustrationer: Arabiske satirer

"Man piner da handicappede"... !?

Af Peer Nørbo

Skandale følger på skandale: Rådne fødevarer og manglende kontrol, knirkende infrastruktur - og talløse afsløringer af uværdige forhold for mennesker i dagens Danmark. Og altid forarges politikerne - de ansvarlige, som aldrig bliver stillet til ansvar for nedskæringer og menneskemishandlinger

De seneste ugers offentliggørelse af hemmelige og skjulte optagelser i forskellige handicap-institutioner maner til eftertanke. Hvad foregår der? Behandler vores samfund mennesker uværdigt? Er det onde og sadistiske mennesker, der er sat til at arbejde inden for dette område?

For at finde svarene på disse spørgsmål og flere andre må man også her gå bag om og dybere ned i problematikken, end den sensationshungrende presse gør, en presse, der først og fremmest tænker i oplagstal og stigende indtjening.

Man må huske på, at vi taler om et område, der ikke for politikerne, på nær lige i de her dage, er ret højt prioriteret. Det drejer sig om meget handicappede mennesker, der hverken er ret mange stemmer i eller for den sags skyld ret megen købekraft i. Mennesker, der i det daglige er gemt væk og helst bare skal opbevares uden at være for meget i vejen for det omkringliggende, strømmede samfund.

Området har i årevis været udsat for besparelser og nedskæringer. Der findes ikke længere de efteruddannelsesmuligheder, der trods alt tidligere var. Senest vil den nylige strukturreform udmønte yderligere forringelser rundt om i kommunerne.

Men er det da bare penge, der skal til? Ja, det er det!

Modelfoto

Man kan ikke arbejde med meget belastede brugere år ud og år ind uden at få opdateret sin viden og kunnen gennem efteruddannelser og kurser. Andre fag har indset nødvendigheden af at efter- og videreudanne sit personale, når behovet er der. Man kan ikke forvente, at mennesker i et lavtlønsområde som det pædagogiske bare kan løfte og forny sig selv, med så hårdt og belastet et arbejde. Der kan opstå en forråelse af tankegangen, selvom det bestemt ikke var det forsæt, man gik ind i området med.

Langt hovedparten af de socialpædagogisk arbejdende mennesker har valgt dette fag, fordi de ønsker at gøre en forskel til det gode for medborgere, der trænger til hjælp. Der bliver arbejdet behårdt, fysisk og psykisk, på landets døgninstitutioner, hvad tallene for nedslidning da også giver et tydeligt bevis på.

Selvfølgelig bliver der også begået fejl.

Det bliver svært at undgå, så længe man ikke erkender, at der skal efteruddannelse, supervision og økonomi til området.

Hvad der er foregået i Irak gennem krig, blokade og ny krig er renlivet folkemord. Og nu lægges der op til en ny krig i Mellemøsten - en mulig atomkrig mod Iran

Når vi nu er ved at tale om klimaforandringer, så sker der også en masse "klima"-forandringer i krigszonerne i Irak.

Danmark har netop i denne uge formået at forvirre Pentagons planer for en kort stund ved at meddele, at de danske tropper pakker sammen og kun vil efterlade ca. 50 mand og fire helikoptere til overvågning. Danmark følger efter Storbritannien, som også reducerer tropperne i Irak, men modsat Danmark (ifølge forsvarsminister Søren Gade) forbeholder briterne sig måske at genindsætte tropper 'om nødvendigt'. De har da også stadigvæk mere end 5.000 mand dernede til at fortsætte kampene og luftbombermenterne sammen med amerikanerne.

Vores statsminister synes at have travlt med at fastslå igen og igen, at "Iraks regering har selv bedt os om ..." og "Nu er vores opgave løst". Men 'opgaven' er langtfra løst, og det bliver ikke bedre af at fortsætte bombermenter i Afghanistan og flytte rundt på de i forvejen overbebyrdede soldater.

Alle soldater burde trækkes hjem, det være sig fra Afghanistan eller Irak.

Allerhelst skulle hele militæret nedlægges, men det klarer militæret måske helt selv af mangel på kvalificerede folk, der kan mestre at føre højteknologisk krig. Et stort antal officerer har forladt rækkerne, og det kniber med at få Jens i uniformen for tiden.

Det er åbenbart ved at gå op for drengene, at de mister deres liv, og at krigszoner ikke er et sted, hvor man tager hen for spændingens skyld. Det må også vende sig i de fleste, når de hører om de overgreb, soldater har været med til at begå allerede. Hvem ønsker at blive hyret til sådanne opgaver? Nogle gik i krig i Irak, fordi de troede de skulle ud og hjælpe irakerne, men de vender nu hjem med uforrettet sag.

Der er rigtig god gang i den psykologiske krigsførelse. Aldrig er der skre-

Klimaforandringer i krigszoner

Af Ulla Røder

Krigsforberedelser mod Iran:
Den femte amerikanske flåde i den Persiske Golf

vet så mange formodninger og fordrejninger i alskens medier om, hvor det næste slag skal slås. Meget tyder jo på Iran, men hvem vil skyde først, og meget vigtigt, hvem vil komme Iran til undsætning? Vil der blive brugt små, taktiske atomvåben?

Det er tydeligt, at USA kører en propagandahetz mod Iran, helt i tråd med den, der skete mod Irak, blot for at få provokeret en eller anden reaktion, der kan "retfærdiggøre" et angreb, så USA kan få foden indenfor.

Bålene blusser

Selvom offentligheden er mere og mere imod krigsdeltagelsen i Irak, synes præsident Bush stadig fikseret på sit kald om at få bragt planerne om et globalt herredømme fremad i rask galop. Han vil sende flere tropper til Irak, samtidig med der sendes krigsmateriel og tre af sværvægterne i krigsskibe til Golfen. Diego Garcia-basen er klar til afsendelse af fly til luftbombardementer – helt i tråd med de amerikanske krigsgale neokonservative, der elsker at se lande tæppebombet for så at kunne tjene godt ind på de næste ordrer i deres multinationale konsortier.

Israel holder sig tilsyneladende i baggrunden, men ligger og lur på, hvordan situationen udvikler sig. Det er helt i tråd med Israels ønsker, hvis Iran bliver angrebet, men det er også helt klart, at Israel ikke selv vil angribe, i hvert fald officielt. Israel har nok at se

til i Palæstina, men ser gerne Iran gå op i flammer, så det ikke længere kan være med til at støtte modstandsbevægelserne i Israels nabolande.

I de arabiske lande findes mange grupper, der ikke støtter USA's politik og gerne ser Israel elimineret, selvom disse lande på overfladen holder sig på god fod med USA. Mellemøsten er og vil forblive et brandfarligt område, og skulle striden først gå løs i kampe, bliver det meget svært at skelne ven fra fjende. De splittelser, der sker i Syrien, i Libanon, i Irak og nu altså også i Iran, tjener til at holde bålet ved lige, men hvad nu, hvis muslimerne i de lande får nok og finder en fælles kurs, der gør dem uafhængige af USA?

Ved at sætte mere blus på bålet i Afghanistan (med danske troppers hjælp) vil der for en tid blive flyttet fokus væk fra ugeringerne, der er sket og fortsat sker hver dag i Irak. Det er ikke nok med den lille million mennesker i Irak, der blev dræbt i årene 1991-1998: de 500.000 hovedsageligt børn, der døde under sanktionspolitikken, og de 655.000, der døde fra 2003-2007.

En masse mennesker dør lige nu og her, hver dag i Irak, som

følge af USA's ønske om at få splittet landets befolkning og få inddelt landet i tre dele. USA kalder det for borgerkrig. Fogh kalder det, at de kan klare sig selv nu.

Sandheden er nærmere, at befolkningen forsøger at få besættelsesmagten ud, for indtil dette sker, vil der stadig blive dræbt mange irakiske borgere. Dertil kommer så alle de borgere, der vil dø i de kommende måneder og år af sygdomme eller på grund af mangel på helt basale fornødenheder. Det forlyder, at Iraks befolkning mangler fødevarer.

Det ser ud til, at USA sammen med de resterende britiske tropper vil fortsætte dette fortløbende folkemord, der har været i gang siden den første Golfkrig.

USA's "forhandlinger" med Nordkorea og nye aftaler med Indien pacificerer disse to 'trusler', for en stund i hvert fald. Jeg tror nu ikke, hverken Nordkorea eller Indien i det lange løb hopper på USA's bluf. Indien anskaffede sig atomvåben, netop fordi de allerede i 1998 var klar over, at USA snød i nedrustningsbestræbelserne.

Russerne holder stadig døren åben for en ny oprustning og har da også allerede truet såvel Polen og Tjekkiet med at ville bryde ud af IRN-traktaten og rette mellemdistanceraketterne ind mod Europa og USA's kommende radarer og såkaldte missilforsvarsinstallationer.

EU og NATO har aftalerne med USA i hus, og inden længe vil de nye fronter været trukket helt skarpt op. Nogle taler om en ny kold krig, men

verden har ændret sig siden den sidste kolde krig. Globaliseringen er over os, og det kommer også til at sætte sit præg på sikkerhedssituationen, efterhånden som oprustningen tager fart.

Vi danser på vulkaner

Det er blevet klart for enhver i dag, at USA's erklærede mål er global dominans og kontrol.

Det må også være opfattet hos andre af verdens statsledere, at indtil USA får de sidste installationer i deres verdensomspændende netværk af radarstationer, satellitter og jord- og rumstationer på plads, vil de agere perlevenner med enkelte ellers erklærede fjender for at holde kontrollen i randområder – især omkring olieledningerne i Golfstaterne og i de tidligere små sovjetrepublikker, hvor olien drænes gennem til Det Kaspiske Hav. Hvad USA agter at gøre, når de har deres isenkram helt på plads, kræver egentlig ikke meget fantasi.

Det er ikke kun militæret, der kæmper om magten. USA's neokonservative klub har allerede formået at sætte høje ind i Verdensbanken, som nu styres af Wolfowitz, som allerede har fået gennemført en masse udrensninger. Han mener, disse folk var korrupte.

Der er penge i den nød og elendig-

hed, krigene medfører, men vi danser på vulkaner. Kapitalisme vil nødvendigvis blive "overophedet" indimellem og sprænge som en vulkan. Krigene er endnu kun røgen fra vulkanen, vi kan se. Når vulkanen brager løs, bliver der ikke meget tilbage til nogen som helst. Inflation, børskræk og økonomisk depression vil sætte ind, som det er set før, for til syvende og sidst kan vi ikke leve af at sidde og handle på en computer uden reel produktion bag, og vi kan heller ikke brødføde verdens befolkning med produktion af militært grej som missiler og missilskjolde. Det vil ende i kaos før eller siden.

Der er kun at håbe, at befolkningerne vil begynde at tage fat i ordentligt og produktivt arbejde, vil rejse international modstand mod oprustningsspiralen og støtte modstanden i de lande, hvis sikkerhed bliver truet. Lad modstanden rejse sig, inden det brager løs igen. Iraks befolkning har vist styrken i deres modstand mod besættelsesmagten.

Det er nu, vi skal vælge, om vi vil sige NEJ til KRIG og lukke op for FREDEN i verden. Hvis Ecuador og Argentina kan sige nej til USA, så kan europæerne også sige nej til USA og finde en vej til nedrustning og fri sameksistens mellem nationerne.

Stop krigen!

Initiativet taget på foranledning af Fredsfestival 2007

Fredag den 16. marts kl. 16 - ca.18 afholdes en demonstration med gadeteater på Vesterbro, København.

Formålet er at opfordre til aktiv modstand mod krigen i Irak ved at appellere til folks følelser. ALLE danske tropper skal HJEM, NU. Det skal ikke kun være en del af dem, de skal hjem og ikke til Afghanistan, og det skal ikke først være om et halvt år.

Vi mødes kl. 16 på Axeltorv og går derefter ad Istedgade til Enghave Plads i et optog med små kister, der symboliserer irakiske børn, dræbt i krigen. Undervejs er der sørgetrommer og uddeling af løbesedler om

demo'en den 17. marts. Før og efter begrundet Fogh og Bush hvorfor de påstår krigen er nødvendig.

Juha Uski, Den humanistiske Bevægelse, udtaler: "Det er på tide at holde op med hykleriet. Hvis vi taler om at skabe fred, demokrati, menneskeretigheder, frihed og udviklingshjælp, kan vi ikke i praksis støtte krige, imperialisme, besættelse af andre lande, våbenhandel og økonomisk udbytning."

Alle er velkomne til at deltage.

For nærmere oplysninger, se www.fredsfestival.dk eller kontakt Elsemarie Vestergaard på tlf. nr. 3322 4149.

Dagbladet Politikens artikelserie om fagbevægelsens arbejde gør virkeligheden til en forestilling. Alt imens forsøger tusindvis af tillidsfolk at gøre forestillingen til virkelighed.

Mattias Tesfaye er Murersvend og formand for 3F Ungdom

I et realityshow forestiller vi alle at være lige. Den, der performer bedst, får en pladekontrakt og et playback-job i Lyngby Storcenter. I virkelighedens verden, derimod, virker denne urkommunistiske showbusiness-verden langt væk. Herude er der forskel på folk. Og de relationer, vi har til hinanden, f.eks. med hensyn til medlemskab af bestemte fagforeninger, baserer sig på denne forskel.

I dag på min arbejdsplads, for eksempel, havde jeg en lang diskussion med en tysk kollega på den erfarne side af 50 år. Han stod 12 timer i går med en stor vinkelsliber i larm, støv og træk. I dag kunne han så fortælle om en helvedes nat med ondt i ryggen på grund af en forkert arbejdsstilling med den tunge maskine. Jeg sagde, han skulle tage hjem, gå til lægen, lægge sig i sengen og se nogle synkroniserede B-film. Men Jürgen er bange og slår blikket ned. Han er alene i Danmark. Jaget

Jürgen og jeg

Af Mattias Tesfaye

væk af tysk arbejdsløshed og Hartz IV-reformer. At stå fast på sine rettigheder kan koste dyrt i byggebranchen, hvor fyresedler som regel ligger øverst i chefens skuffe.

Vores byggeplads er dårligt fagligt organiseret. Her er underentreprenører, og underentreprenører til underentreprenører. Her er tyskere ansat i danske vikarbureauer og polakker hyret gennem ”en gammel bekendt”. Her er danskere, der tager madpakken med på stilledset i frost og slud, og mellemledere, der gør en dyd ud af at sabotere Arbejdstilsynets påbud. Vi bygger ejerlejligheder midt i København, boliger, som ingen af os nogensinde vil komme i nærheden af at få råd til.

Det, man siger, er man selv

Den selv samme dag, som Jürgen bøjer nakken foran den unge, nyuddannede ingeniør med strithår og lover ham at tage endnu en dag med vinkelsliberen, kan Politiken afsløre, at danskere med akademisk baggrund er massivt overrepræsenteret i det danske folketing. Gad vide, hvilken social baggrund der gemmer sig bag redaktionslokalernes ruder på Rådhuspladsen? Og mon ikke det udgør et mindst lige så alvorligt problem for demokratiet, at medierne har så skævvredet et perspektiv på tilværelsen?

Politiken for eksempel. De har da ret til at køre kampagne mod medlemskab af fagforeninger. Faktisk tror jeg, vores sammenhold har godt af at blive testet en gang imellem. Men de enøjede vinkler under overskrifter som ”Oplever du fagforeningstvang?” eller ”Mobning” skuffer mig gevaldigt.

Det er en gammel sandhed, at det universelle perspektiv er en illusion. Det handler derfor om at være sig sit stædet bevidst, når man formidler. Det betyder ikke, at man skal have smagt for 12 timers fint betonstøv, før man kan udtale sig om arbejdsmarkedsforhold. Men eftersom journalisternes dagligdag i det kulturelle jetset gør dem til stamkunder

i toppen af samfundet, kunne man måske have håbet på en anelse større interesse i, hvilken historie der mon ligger til grund for lønmodtagernes organisering på det danske arbejdsmarked. Netop for bevidst at arbejde med balancen i perspektiveringen.

Forbrugersamfundet

Meningselitens arbejdsliv er karriere. En kamp mod alle, sig selv inklusive, som udkæmpes på et campusområde, hvor de aldrig kommer i ubehagelig kontakt med samfundets produktion, der ellers hver dag reproducerer grundlaget for meningsdannelsens enorme forbrug af – ikke varer, men oplevelser. Og netop forbrug er omdrejningspunktet for tilværelsen. De lever ikke i storbyen, de forbruger den, ”og specielt brokvartererne, for de er så dejligt uspolerede” (læs: uforbrugte).

Når man reducerer sig selv og sine medborgere til forbrugere, er det jo bare god kritisk journalistik at stille spørgsmålstegn ved store, slemme LO, der anklages for at have ”monopol-lignende andele af markedet”. Men min opfordring vil være, at Politikens ansatte overvejer, om Jürgen og jeg eventuelt kunne forstå vores relation til hinanden og dermed vores fagforening som andet end blot forbrug? Og igen: Om ikke andet så for at sikre balancen i nyhedsdækningen.

Oplevelsen vinkelsliberi

Man må kun bruge vinkelsliber i en begrænset tidsperiode – og det er ikke 12 timer. Når sammenholdet på en byggeplads er stærkt, står man fast på denne ret, fordi man ved, at resten af kollegerne bakker op. Når det er svagt, får man ondt i ryggen og sover derfor dårligt om natten. Derfor forsøger alle lønmodtagere at kræve gensidig tillid og opbakning fra hinanden. Ikke fordi vi ønsker at mobbe eller tvinge, men fordi vi skal stå med den maskine resten af vores liv. Sådan tænker en person, der oplever sig selv som bygningsarbejder og ikke som ”forbruger af oplevelsen vinkelsliberi”.

At frihedsrettighederne samtidig vendes på hovedet, med udtalelser fra øvrige dele af meningseliten, der mener at informationer om tredjeparts organisationsforhold kan være i strid med meneskets grundlæggende rettigheder, er samtidig både forudsigeligt og ynkeligt. Viggo Hørups journalister er blevet anti-moderne, og derfor retoucheres rettighedernes historiske sammenhæng væk. Retten til, at vi arbejdere må organisere os fagligt, er blevet til forbrugers ret til at lade være. Det er konsekvenserne af den slags, Jürgen og jeg diskuterede i dag.

Denne artikel har været offentliggjort på Fagligt Ansvars hjemmeside www.fagligtansvar.dk

Afrika betaler regningen

I år skal en række afgørende forhandlinger afsluttes mellem EU og størstedelen af de afrikanske lande. Det er først og fremmest de afrikanske lande, der betaler prisen, når EU kræver liberalisering af samhandlen mellem EU og Afrika. Lomé-aftalerne er fortid. I mere end 30 år har de været rammen om samhandlen mellem bl.a. langt de fleste afrikanske lande og EU. Nu skal de afløses af en række økonomiske partnerskabsaftaler – de såkaldte EPA-aftaler (Economic Partnership Agreement).

”Som aftalerne ligger nu, så er det fattige afrikanske lande med svag handelskapacitet, der nu skal konkurrere

på lige fod med en økonomisk sværvægter og landbrugsgigant som EU, og det giver ingen mening, hvis det handler om at hjælpe Afrika i gang med en positiv udvikling,” siger John Nordbo, formand for IBIS.

EU kræver i dag en liberalisering på helt op til 90 % af samhandlen mellem Afrika og EU. Det betyder, at skrøbelige afrikanske markeder skal fortage en omfattende åbning over for subsidierede varer fra EU. Små afrikanske virksomheder og landbrug trues dermed at blive fuldstændig udkonkurreret.

En omfattende liberalisering truer desuden med at undergrave det regio-

nale handelssamarbejde mellem de afrikanske lande, som ellers er forudsætningen for landenes integration i verdensøkonomien.

En omfattende liberalisering betyder desuden, at afrikanske lande vil blive forhindret i at stille krav til udenlandske investorer om f.eks. benyttelse af lokale underleverandører eller samarbejde med lokale investorer. Det er krav, der ellers kan skabe udvikling og ikke bare gøre de udenlandske investeringer til en pengemaskine for europæiske virksomheder.

Morten Nielsen
Sydafrika Kontakt

Kvindernes Internationale Kampdag 8. marts Friluftsmanifestation ved Ungdomshuset Jagtvej 69 kl 17-19

Stop kvindehandel!

For International Solidaritet!

For fast opholdstilladelse til kvinder udsat for handel!

Under denne parole fejres 8. marts – Kvindernes Internationale Kampdag – ved en Friluftsmanifestation ved Ungdomshuset. Rydning eller ej.

8. marts er en dag, hvor solidaritet med kvinder markeres verden over. I år er vores fokus på kvindehandel. Kvinder betaler den højeste pris for uligheden mellem den rige og fattige del af verden.

Handel med mennesker er den hurtigst voksende og tredje mest lukrative form for organiseret kriminalitet i verden – efter våben- og narkohandel! I Danmark handles udenlandske kvinder til prostitution. Politiet anslår, at det årligt drejer sig om ca. 2.000 kvinder årligt.

Ungdomshuset lever! Kvindernes Internationale Kampdag blev indstiftet i Folkets Hus på Jagtvej 69 – nu Ungdomshuset – for at synliggøre kampen for kvinders rettigheder. Det skete i 1910 under afholdelsen af 2. Socialistiske Internationale – af socialisterne Clara Zetkin, Rosa Luxemburg og andre.

Programmet byder på musik og taler, bl.a.: Demos' kvindegruppe, Johanne Schmidt-Nielsen, fra Enhedslistens hovedbestyrelse og folketingskandidat, Trine Pertou Mach, fra SF's hovedbestyrelse og folketingskandidat.

Arr.: Demos' kvindegruppe og Enhedslistens Kvindeudvalg 2007

Anbefalere: 3F, Dansk Kvindesamfund, Kvinder i sort, Kvindernes Internationale Liga for Frihed og Fred.

3 dage

væltede sneen ned, og i dette tidsrum fyldtes nyhederne med trafiksituationen, - og særlig en del af de berørte fik så massiv omtale, og et ord omtaltes uendeligt - at selv den mindste, mellemste og største baby behersker dette i søvne som vågen tilstand - Bil.

NB

8. marts Kvindernes internationale kampdag:

DKU- København laver åbent arrangement
Oktober Bogbutik
Egilsgade 24. Islands Brygge

Dørene - og salg af mad og drikkevarer - åbnes kl. 19.
Programmet starter ca. 19.30

Temaet vil være
”Unge kvinders rolle i dagens Danmark”
- hvordan udformer kvindeundertrykkelsen sig?
- hvilke konsekvenser har den i form af følgesygdomme?
- hvordan sætter vi kvindekampen på den politiske dagsorden?

Der vil være oplæg fra personer: der har deltaget i kvindekampen i mange år; der via sit arbejde har en faglig viden om følgesygdommene; der i sin hverdag oplever kvindeundertrykkelsen som ung kvinde, hvorefter vi tager en fælles diskussion.

Både kvinder og mænd, unge og knap så unge er meget velkomne
Håber vi ses til et godt arrangement
DKU

Den besynderlige sag om Jennifer Strange

Historien om en radio-konkurrence sponsoreret af radiostationen KDND afslører nogle interessante sandheder om Amerika ved begyndelsen af det 21. århundrede.

Baggrund

Radiostationen "107.9 The End" i Sacramento havde fået fat i en meget efterspurgt Nintendo Wii-spillekonsol. Så de iværksatte konkurrencen "Hold Your Wee for a Wii" (Hold på vandet for en Wii).

Vinderen var den, der kunne drikke mest vand uden at tisse.

En af de 20 konkurrencedeltagere den morgen var Jennifer Strange, mor til tre. Hun vidste, at hendes børn helt vildt ønskede sig det dyre spil. Delta-gerne skulle drikke otte ounces (knap en kvart liter) vand hvert kvarter. Ifølge Wikipedia øgedes mængden undervejs. Efter tre timer havde alle undtagen to, Jennifer Strange og Lisa, givet op.

På adressen

www.sacbee.com/static/newsroom/kdndslides/ kan man høre Jennifer spøge med programmets DJ's. Hun tabte til Lisa. Få timer efter blev hun fundet "død af vand-forgiftning". Hun havde indtaget syv en halv liter vand.

Reaktion

Mens alle var enige om, at det var tragisk med den unge mors død, var der mange stemmer, herunder Sacramentos aviser, der talte om hendes 'fri vilje', hendes 'personlige ansvar' og 'afta-

Jennifer Strange

len', hun havde underskrevet. Det fik mig til at tænke.

Jeg mener, det er vores natur at have tillid til andre. Vi tænker: "Ville radiostationen invitere mig til at gøre dette, hvis jeg kunne dø af det?" Men måske er vores tillid malplaceret.

Hver dag bliver arbejdere i USA bedt om at gøre ting, der er farlige og usikre. Hvert år bliver der betalt erstatninger for 60.000 dødsfald til arbejderes familier. Hver dag bliver soldater beordret til at gøre ting i Irak, Guantánamo og andre steder, som bryder de militære etiske retningslinjer og Genève-konventionerne. Hver dag åbner vi avisen eller fjernsynet og hører om klimaforandringer, prisen for krigen i Irak, volden i New Orleans. Vi har helt sikkert flere informationer om livstruende farer, der truer os, end Jennifer Strange havde om 'farerne' ved at drikke vand.

Siger vi fra? Nægter vi at udføre farligt arbejde? Støtter vi de soldater, der nægter at bryde international lov og dikterne imod deres samvittighed? For-

langer vi, at krigen skal slutte? Forlanger vi ansvarlig planlægning for en bæredygtig fremtid? Forlanger vi genhusning, social service og lovens overholdelse for folk i New Orleans?

Eller sidder vi derhjemme og fortsætter med at sluge, sluge og sluge banaliteterne, der kommer fra Det Hvide Hus? Hvorfor? For at kunne fortsætte vores livsstil? Vi har den nødvendige information for at kunne redde vores liv og de kommende generationers. Hvis vi ignorerer det og fortsætter med at sluge de løgne, der kommer fra Washington og Fox News, er vi så anderledes end Jennifer Strange? Hvordan kan vi forvente at kunne forhindre hendes skæbne?

Oversat af GBe fra Anne Feeney's Newsletter, februar 2007
fellow-travelers-advisory.blogspot.com

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

New Orleans efter orkan Katrina

Sejren blev grundlagt på kamp og solidaritet

Efter to en halv uges konflikt måtte HCS strække våben over for de 23 århusianske skraldemænd:

- Vi lever lidt i en rus endnu. Det er stort at have fået firmaet HCS lidt ned med nakken, siger tillidsmanden Jan Dion Christensen.

Skraldemændene gjorde, hvad toppen af dansk fagbevægelse ikke havde ryggrad eller vilje til, da denne søndag aften på ny underskrev en overenskomst, der underminerer det solidariske princip. Skraldemændene trodsede den lumpne klassesamarbejds politik. I stedet stolede de på egen styrke, kampens vej og solidariteten fra arbejderklassen:

- Resultatet er en sejr for hele fagbevægelsen. Vi har vist, at hvis vi står sammen, så kan vi opnå resultater. Det er ikke kun os der har vundet, det gælder også alle dem der med strejker og økonomisk støtte har bakket om vores konflikt. Vi havde ikke kunnet gøre det, hvis ikke vi havde fået opbakning fra kolleger i hele landet, konstaterer Jan Dion Christensen ifølge Fagligt Ansvars hjemmeside.

Skraldemændene har ret: Det er stort.

De har – med strejkevåbenet og den fornødne opbakning – ikke bare fået firmaet HCS i knæ; de har vist, at privatiseringens vanvid og profitbegær kan antastes. Det var Århus kommunes udlicitering af byens renovering, der var årsagen til de forringede arbejdsforhold. Vinderne af ethvert udbud hiver profitten hjem på bekostning af de ansattes løn og arbejdsforhold og borgernes forringede service. For HCS' vedkommende kan man tilføje forældede arbejdsgivermetoder, der kun går ud på kæft, trit og retning.

På trods af borgerpressens forsøg på at indskrænke konflikten til en almindelig tvist mellem arbejdsgiver

I en tid, hvor fagbevægelsens top gennem år har forsøgt at begrave strejker og aktioner, så er det dejligt befriende at opleve suset, energien og resultatet af en konflikt ført af så relativt få, men beslutsomme arbejdere med den fornødne opbakning i ryggen fra branchen og andre arbejdspladser.

Faglig kommentar

og arbejdstager, så var skraldemændenes strejke dybest set en principiel kamp mod privatisering.

I sit indhold er skraldekampen dermed også en fortsættelse af kampen for velfærden, som tog sit opsving for alvor sidste år, og som ansatte og borgere i Århus by, kommune og amt stod så glimrende i spidsen for. Det er svært at forestille sig andet, end at demonstrationernes dynamik stadig lå lidt i blodet på de 23 skraldemænd.

I hvert fald lever kampen for velfærd til alle stadig. Skraldemændene har understreget dette og givet næring til troen om resultater.

Der er således ingen politikere, der står bag sidste års kommunalreform, der skal føle sig trygge ved de allerede iværksatte regionsdannelser og de forringelser og nedskæringer, der følger i kølvandet af disse.

Få måneder efter søsætningen af de nye regioner trænger der ikke bare masser af praktiske problemer på, men i særdeleshed masser af nedskæringer

og forringelser. Det handler om, at vi brugere og borgere i langt højere grad betragtes som en vare snarere end det menneske, vi er. Det gælder for ung som gammel, i uddannelsessystemet som hospitalssektoren, i pleje- som omsorgsdelen – hele vejen rundt.

Skandalerne på Fælledgårdens plejehjem på Østerbro eller Strandvænget i Nyborg er begge udtryk for årtiers besparelser og nedskæringer og indførelse af ledelses- og arbejdsmetoder, der tilnærmer behandlingen af brugeren til en industriel vare.

Kommunalreformen og de nye regioner sætter yderligere tempo i den retning, men de ansvarlige skal ikke vide sig for sikre. Ansatte har protesteret i årevis. Det afdækkes ved enhver skandale. Ansvar for forringelserne ligger entydigt hos nedskæringspolitikkerne – og nu har 23 skraldemænd vist vejen.

Brugen af strejkevåbenet og de markante sympatikonflikter og -aktioner var baggrunden for sejren. Det kan ingen tage fra os. I en tid, hvor fagbevægelsens top gennem år har forsøgt at begrave strejker og aktioner, så er det dejligt befriende at opleve suset, energien og resultatet af en konflikt ført af så relativt få, men beslutsomme arbejdere med den fornødne opbakning i ryggen fra branchen og andre arbejdspladser.

Mens de århusianske skraldemænd, deres arbejdskammerater i andre byer og arbejdere på andre virksomheder har grund til at bryste sig, så burde CO-Industris forhandlere skamme sig over deres manglende vilje til at repræsentere arbejderklassens interesser og krav.

Det er ikke fra denne kant, vi skal sætte lid til solidariteten.